

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,”
(Ἰωάν. 14' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,”
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 104ον | Ἰανουάριος 2014 | 4275

«ΜΕΓΑΛΗ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ Η ΔΥΝΑΜΙΣ»

Σὲ φοβερὰ τραγικὴ στιγμή βρέθηκε κάποτε ὁ βασιλιάς Δαβίδ. Καταδιώκεται ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ παιδί του, ἀπὸ τὸ σπλάχνο του. Πῶς νὰ σπκώσει μιὰ τέτοια δοκιμασία, ἓνα τέτοιο πόνου, μιὰ τέτοια ντροπή; Μὲ τί καρδιά ὁ τολμηρὸς αὐτὸς ἀρχηγὸς νὰ ἀντιμετωπίσει τὸ λαό του καὶ τὴν ἀνταρσία τοῦ Ἀβεσσαλώμ; Γεμάτος ἀπερίγραπτη ὀδύνη ἐγκαταλείπει τὰ ἀνάκτορα. Ὁ στρατὸς τοῦ Ἀβεσσαλώμ τὸν καταδιώκει σὰν τὸν τελευταῖο κακοῦργο.

Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψει ἓνα τέτοιο πόνου! Νὰ σὲ καταδιώκει ὁ ἐχθρὸς σου τὸ καταλαβαίνεις. Νὰ ὑπονομεύει τὴ θέση σου, νὰ βυσοδομεῖ καὶ νὰ ἀπειλεῖ καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ σου ἓνας δηλωμένος ἀντίπαλός σου καὶ αὐτὸ εἶναι κατανοητό. Νὰ τὰ βάζει ὅμως μαζί σου ὄχι ἐχθρὸς καὶ πολέμιος ξένος, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ παιδί σου, αὐτὸ εἶναι πιά μαρτύριο ἀπερίγραπτο. Δὲν εἶναι ὁ φόβος τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ ὀδύνη τῆς ἀχαριστίας. Δὲν εἶναι τὸ γυμνὸ μαχαίρι, ἀλλὰ τὸ χέρι ποῦ τὸ κατευθύνει. Τὸν ἐχθρό σου τὸν ἀντιμετωπίζεις. Ἔχεις τὴ δυνατότητα καὶ τὴ δύναμη νὰ τὸν ἐξουδετερώσεις. Τὸ παιδί σου ὅμως; Πραγματικὰ τρομερὸς ὁ κίνδυνος. Ἐπιβουλὲς ἱκανὲς νὰ τὸν συντρίψουν, νὰ τὸν γεμίσουν ἀπογοήτευση καὶ νὰ τὸν παραδόσουν ἀμαχητὶ στοὺς πολεμίους του.

Καὶ ὁ Δαβὶδ πῶς τοὺς ἀντιμετωπίζει; Σφίγγεται ἡ καρδιά του, ἀλλὰ δὲν τὰ χάνει. Δὲν ἀπελπίζεται. Στηρίζεται στὴ δύναμη τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀκαταμάχητος προστάτης καὶ ἡ ἀσάλευτη ἐλπίδα του. Πάνω στὸ βράχο τῆς πίστεως ἔχει θεμελιώσει ὀλόκληρη τὴ ζωὴ του. Καὶ τὴ στιγμή ποῦ μανιασμένα τὰ κύματα τοῦ πόνου τὸν χτυποῦν καὶ ἀπειλοῦν νὰ τὸν καταποντίσουν στὸν βυθὸ τῆς ἀπελπισίας αὐτὸς ἀρπάζει σὰν σωσίβιο τὸ στοργικὸ χέρι τοῦ Θεοῦ: **«Σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ, δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου»** (Ψαλμὸς γ' 4).

Πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ ἔκφραση ποῦ χρησιμοποιεῖ ὁ πονεμένος βασιλιάς. Ὁ Κύριος εἶναι ὁ **«ὑψῶν τὴν κεφαλὴν»** του. Φεύγει κυνηγημένος. Μὲ βουρκωμένα μάτια ἀνεβαίνει στὸ βουνὸ καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸ παιδί του. Αἰσθάνεται ὀδύνη, ἀλλὰ καὶ ντροπή. Δὲν ἔχει πρόσωπο νὰ ἀτενίσει τοὺς λιγοστοὺς συντρόφους του. Τὸ κεφάλι του σὰν μαραμμένο ἄνθος γέρνει πάνω στὸ σπῆθος του. Ἀπὸ τὴν ὥρα ὅμως ποῦ ὑψώνει τὴ σκέψη του στὸν Θεό, τὸ μαραμμένο ἄνθος ἀνυψώνε-

ται. Ζωογονεῖται ἀπὸ τὴ δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὶς ἐλπιδοφόρες ἀκτῖνες τοῦ Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης.

Καὶ οἱ πιδὲ μεγάλες ψυχὲς ἔχουν τὶς στιγμὲς τῆς κάμψεως τοῦ ἠθικοῦ τους, τῆς πνευματικῆς τους ἀντιστάσεως. Ἡ ἀποθάρρυνση, ἡ ἀπογοήτευση δὲν τοὺς εἶναι ἀγνωστες. Καιροφυλακτοῦν σὲ κάθε τους βῆμα. Ὅμως ἔχουν ἓνα μυστικὸ. Ἐλπίζουν καὶ πιστεύουν στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἡ δύναμη αὐτὴ τοὺς κάνει ἀκαταμάχητους. Μονάχα ὅσοι ἔζησαν τὴ δύναμη αὐτὴ μποροῦν ἀπὸ τὴν προσωπικὴ τους πείρα νὰ διακηρύξουν μαζί μὲ τὸν Χρυσόστομο τί θὰ πεῖ νὰ στηρίζεται καὶ νὰ ἐλπίζεις στὸν Θεό:

«Μεγάλη τῆς ἐπὶ Κύριον ἐλπίδος ἡ δύναμις· φρούριον ὀχείρωτον (ἀσφαλές), τεῖχος ἄμαχον, συμμαχία ἀκαταγώνιστος, λιμὴν εὐδιδος (γαλήνης), πύργος ἀκαταμάχητος, ὄπλον ἀήτητον, δύναμις ἄμαχος (ἀκατάβλητος) καὶ ἐκ τῶν ἀπόρων εὐρίσκουσα πόρον». Δηλαδὴ καὶ στὰ ἀδιέξοδα ἡ ἐλπίδα στὸν Κύριο βρίσκει διέξοδο.

Μπορεῖ νὰ ἔχει τέτοια δύναμη ἡ ἐλπίδα στὸν Θεό; Ὅσοι θέλουν νὰ τὸ διαπιστώσουν δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τὸ ἐπιχειρήσουν καὶ νὰ τὸ ζήσουν. Καὶ τότε θὰ ἀνακαλύψουν ἓναν ἄλλο κόσμο. Ἐνα κόσμο ποῦ δὲν περιορίζεται στὰ στενὰ πλαίσια τῆς κοντόθωρης ἀνθρώπινης λογικῆς, ἀλλὰ ξανοίγεται στὸ φῶς τῆς πίστεως. Καὶ ἡ «λογικὴ» τῆς πίστεως μᾶς δείχνει, πῶς τὴν πορεία τῆς ἱστορίας δὲν τὴν κανονίζει κανένας Ἀβεσσαλώμ, ἀλλὰ μόνο ὁ Θεός, ἡ ἐλπίδα στὸν Θεό. Καὶ ὀπλισμένοι μὲ αὐτὴ τὴ δύναμη ὁ πιστὸς ἀντιμετωπίζει νικηφόρα τὴ ζωὴ καὶ τὶς δυσκολίες τῆς. Αὐτὴ ἄς εἶναι ἡ εὐχὴ καὶ ὁ ἀγώνας ὅλων μας καὶ γιὰ τὸ νέο ἔτος. Ἀσάλευτη ἡ ἐλπίδα μας στὴν ἀγάπη καὶ στὴν πατρικὴ πρόνοια τοῦ οὐράνιου Πατέρα μας.

**Καὶ οἱ πιδὲ μεγάλες
ψυχὲς ἔχουν τὶς
στιγμὲς τῆς κάμψε-
ως τοῦ ἠθικοῦ τους.
Ἡ ἀπογοήτευση δὲν
τοὺς εἶναι ἀγνωστη.
Ὅμως ἔχουν ἓνα μυσ-
τικὸ. Ἐλπίζουν καὶ
πιστεύουν στὴ
βοήθεια τοῦ Θεοῦ.
Ἡ δύναμη αὐτὴ τοὺς
κάνει ἀκαταμάχητους.**

«ΤΑ ΕΤΗ ΣΟΥ ΟΥΚ ΕΚΛΕΙΨΟΥΣΙΝ»

(Ψαλμός ρα' (101) 28)

Χθές έφυγε ένας άκομη χρόνος. Σήμερα ζούμε στον καινούργιο. Αύριο θα φύγει κι αυτός. Ή μιὰ στιγμή θα σπρώξει τὴν ἄλλη. Ή κάθε ώρα θα παραχωρήσει τὴ θέση της στὴν ἐπόμενη. Ὁ ένας μετὰ τὸν ἄλλο θα κυλήσουν οἱ μῆνες. Οἱ μέρες θα φεύγουν, τὸ ρολοὶ θα γυρίζει ἀδιάκοπα, ὁ χρόνος θα τρέχει...

Ἡ ἡλικία τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων θα μεγαλώνει. Θ' ἀποκτοῦν ὄλο καὶ πιὸ μεγάλο παρελθόν, ὄλο καὶ πιὸ σύντομο, πιὸ μικρὸ μέλλον. Ὁ χρόνος ἀμείλικτα θα σκάβει τὰ πρόσωπα, θα φθείρει τὰ πράγματα, θα ὠθεῖ ἀμετάκλητα σ' ἕνα τέλος, σ' ἕνα τέρμα...

Κοιτάζω τὰ σπιτία. Τοὺς δρόμους. Τοὺς ἀνθρώπους. Παρατηρῶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ρούχα. Τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ ὀχήματα. Βλέπω παντοῦ τὰ ἴχνη τοῦ περάσματος τοῦ χρόνου, τὰ ἴχνη μιᾶς συ-

νεχοῦς ἀλλαγῆς καὶ φθορᾶς. Ὅλα γερνοῦν καὶ παλιώνουν, ὅλα φθείρονται. Χτὲς ἦταν τόσα καὶ τόσα πράγματα καινούργια. Σήμερα εἶναι κιόλας ἀρκετὰ μεταχειρισμένα. Αὐριο θα εἶναι παλιά.

Τὸ χθεσινὸ παιδὶ μὲ τὰ κατάμαυρα πυκνὰ μαλλιά εἶναι σήμερα ἄνδρας μὲ γκρίζους κροτάφους. Ἡ χθεσινὴ ὥριμη γυναίκα εἶναι σήμερα γερόντισσα. Οἱ μορφές ὑποκύπτουν στὴν ἀμείλικτη ἐνέρ-

γεια τοῦ χρόνου, ἡ γῆ μας γερνάει, τὸ σύμπαν παλιώνει σιγά-σιγά.

Μόνον Σὺ, Παντοδύναμη Θεέ, δὲν ἐπηρεάζεσαι ἀπὸ τὸν χρόνο. **«Σὺ, ὁ Αἰώνιος Κύριος, ὁ αὐτὸς εἶ καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν»** (Ψαλμ. ρα' 28). Εἶσαι ὁ ἴδιος, ἀφθαρτος, ἀναλλοίωτος, «ἀεὶ ὢν, ὡσαύτως ὢν», πάντα ὑπάρχων. Γιὰ σένα δὲν ἰσχύει ὁ χρόνος, διότι Σὺ τὸν δημιούργησες καὶ τὸν ἐξουσιάζεις. Ἡ φθορὰ δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ κάνει τίποτα. Στὸ διάβα τῶν χρόνων, τῶν αἰώνων ἢ τῶν χιλιετιῶν μένεις αἰώνια Δυνατός, ἀνέπαφος ἀπὸ τὴ φθορὰ, ἀδιάκοπα νέος... **«Σὺ, ὁ αὐτὸς εἶ καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν»**.

Θάρρος ὁμως. Ἄς μὴ μᾶς ἐπηρεάζει ἡ φθορὰ ποῦ βλέπουμε νὰ βασιλεύει στὸν κόσμο, ἀφοῦ πιστεύουμε στὸν Αἰώνιο, τὸν Ἄφθαρτο, τὸν Ἀναλλοίωτο. Ἄς μὴν ἀφήνουμε τὴν καρδιά μας νὰ μελαγχολεῖ βλέποντας τὰ χρόνια νὰ φεύγουν.

Μᾶς στοιχίζει βέβαια ὅτι αἰσθανόμαστε σιγά-σιγὰ τὴ δύναμη τοῦ σώματός μας νὰ ὑποχωρεῖ, τοὺς φίλους καὶ τοὺς δικούς μας νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸν κόσμο. Θλιβόμαστε γιὰ τὰ μαλλιά μας ποῦ πέφτουν ἢ ἀσπρίζουν, γιὰ τὶς ρυτίδες ποῦ ἐγκαθίστανται ἀμετάκλητα στὸ πρόσωπό μας, γιὰ τὶς καταστάσεις ποῦ δεσπόζουν στὴν ψυχὴ μας. Καὶ λυπόμαστε, γιὰτὶ δὲν μπορούμε πιὰ νὰ ἀνεβᾶίνουμε τρέχοντας τὴ σκάλα χωρὶς νὰ λαχανιάζουμε. Ὅμως ἄς μὴν ἀφήνουμε τὸ βλέμμα μας νὰ καθηλώνεται σ' αὐτά, ἄς μὴν ἐπιτρέπουμε στὴ σκέψη μας νὰ αἰχμαλωτίζεται μέσα στὴ θλίψη τῆς φθορᾶς. Πέρα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει Ἐκεῖνος, στὸν ὁποῖο πιστεύουμε. Εἶναι ὁ αὐτὸς εἰς τὸν αἰῶνα. Κοντὰ του δὲν ὑπάρχουν ἡλικίες. Δὲν ὑπάρχουν γηρατεῖα. Δὲν ὑπάρχουν χρόνοι καὶ καιροὶ ποῦ φθείρουν. Κοντὰ του δὲν εἶναι κανεὶς οὔτε νέος οὔτε γέρος οὔτε δυνατὸς οὔτε ἄρρωστος. Εἶναι μόνον ἄνθρωπος. Ἄνθρωπος πλασμένος γιὰ νὰ ζήσει αἰώνια, κοντὰ στὸν Αἰώνιο Κύριο.

Ἄς παρηγορηθοῦν ὅσοι διψοῦν τὴν ἀφθαρσία καὶ ποθοῦν τὴν αἰώνια καὶ ἀγέραστη νεότητα. Ἄς ἀφήσουν τὴν καρδιά τους νὰ γεμίσει μὲ ἀγαλλίαση, διότι ὑπάρχει κάποιος, ποῦ εἶναι **«χθὲς καὶ σήμερα ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»** (Ἐβρ. 1γ' 8). Κάποιος ποῦ, ἐνῶ ὅλα γερνοῦν καὶ παλιώνουν, μαραίνονται καὶ παρακμάζουν, ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύει, αἰώνια στοργικός, αἰώνια πιστὸς καὶ ἀληθινός. Πάντοτε ἀκτινοβόλος, Κύριος καὶ βασιλιάς, χωρὶς νὰ διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ περάσουν ποτὲ τὰ χρόνια του. Ἐμεῖς τοῦ λέμε: **«Κύριε, τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι»**. Οἱ πατέρες μας τοῦ εἶπαν: **«Αἰώνιε, τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν»**. Τὰ παιδιά μας θα τοῦ ὁμολογήσουν: **«Τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι»**. Οἱ ἀπόγονοί μας τοῦ ἔτους 2500 ἢ τοῦ ἔτους 10.000 μ.Χ. θα ὑψώνουν πρὸς τὸ θρόνο του, ἴσως ἀπὸ κάποιον ἄλλο πλανήτη, τὸν ἴδιο ὕμνο, τὴν ἴδια δοξολογία: **«Κύριε, Αἰώνιε Θεέ, ὁ αὐτὸς εἶ καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι...»**

Δὲν πρέπει νὰ λυπόμαστε γιὰ τὰ χρόνια ποῦ περνοῦν. Ἄς μὴν τὰ ἀντιμετωπίζουμε μόνον σὰν χρόνια ποῦ μᾶς φθείρουν καὶ μᾶς γερνοῦν. Ἄς τὰ ἀντικρίσουμε σὰν σκαλοπάτια ποῦ μᾶς φέρνουν πιὸ κοντὰ στὸν Αἰώνιο καὶ Ἄφθαρτο... Ὁ καινούργιος χρόνος εἶναι ἕνα ἀκόμη βῆμα πρὸς τὴν αἰωνιότητα. Φέρνει πιὸ κοντὰ τὴν ώρα τῆς συναντήσεως μαζί του. Προσεγγίζει τὴν ώρα τοῦ θριαμβευτικοῦ ἐρχομοῦ του, ὅταν θα ἔλθει γιὰ νὰ μᾶς ἀναστήσει, νὰ μᾶς κάνει ἀφθαρτους καὶ νὰ μᾶς εἰσαγάγει στὴν ἄληκτη χαρὰ τῆς βασιλείας του. Ἐτσι πρέπει ν' ἀντιμετωπίζουμε τὸν χρόνο ποῦ περνάει. Ἐτσι πρέπει νὰ δοῦμε τὸν χρόνο ποῦ ἄρχισε.

«Τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα»

1

Μιλᾶτε στὸν Ἰησοῦ; Κυκλοφορεῖτε στὰ χεῖλη σας τὸ λατρευτὸ ὄνομά του;

«**Ἰησοῦς**» εἶναι τὸ ὄνομα «**τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα**» (Φιλιπ. β´ 9), ποὺ γεμίζει μὲ συγκίνηση τὴν ψυχὴ. Εἶναι τὸ νέκταρ, ποὺ εὐφραίνει τὴς πνευματικὲς αἰσθήσεις. Ὁ ἥλιος, ποὺ ἀπαλύνει τὴν καταχνιὰ τῆς βαρυθυμίας.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μίκρυνε τὴ δόξα του. «**Ἐκένωσεν ἑαυτὸν**» (Φιλιπ. β´ 7). Πῆρε τὴν ἀνθρώπινη φύση. Τὴν ὑλικὴ καὶ περιορισμένη. Ἐγίνε ἴδιος μὲ μᾶς. Ὁ συνοδοιπόρος μας στὴ γῆ, ὁ ὁδηγὸς στὴν ἀναζήτηση, ὁ ἀδελφὸς στὴν ἀγωνία.

Μιὰ ὄψη τῆς ταπεινώσεώς του εἶναι καὶ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖο πῆρε. Ἦταν κι εἶναι «*πάντων ἐπέκεινα*» (Γρηγόριος Ναζιανζηνός). Πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ πέρα ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση. Ἦταν καὶ εἶναι «*οὐδενὶ λόγῳ ἡλιπτός*» (ἀκατάληπτος καὶ ἀπερίγραπτος μὲ ὁποιαδήποτε λόγια). Καὶ ὅμως δέχτηκε νὰ ὀνομαστῆ μὲ λέξεις δανεισμένες ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα λεξιλόγια.

Ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ φέρνοντας τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν Παρθένο Μαρία τῆς εἶπε: «**Καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν**» (Λουκᾶ α´ 31). Ἔδωσε ἓνα ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ τὸν προσφωνεῖ ἡ παναγία Μπτέρα, ὁ Ἰωσήφ, οἱ μαθητές, οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν αἰώνων.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε.

Μὲ τὸ ἱερὸ ὄνομα «**Ἰησοῦ**» φώναζε στοργικὰ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ καὶ σπλάχνο τῆς ἡ ἀγνῆς Μπτέρα τῆς Ναζαρέτ. Μ' αὐτὸ τὸν προσφωνοῦσαν οἱ Ναζαρηνοί. Μ' αὐτὸ τὸν γνώρισαν οἱ Ἀπόστολοι. Μ' αὐτὸ τὸν ἰκέτευαν οἱ δέκα λεπροί (Λουκᾶ ιζ´ 13) κι ὁ τυφλὸς Βαρτίμαιος (Μαρκ. ι´ 47, Λουκᾶ ιη´ 38). Μ' αὐτὸ τὸν ἀναζήτησαν στὴ Γεθσημανῆ οἱ ἀγροῖκοι στρατιῶτες. Αὐτὸ ὁ Πιλάτος χάραξε πάνω στὸ Σταυρὸ (Ἰωάν. ιθ´ 19). Αὐτὸ χρησιμοποίησε ὁ ἄγγελος, γιὰ νὰ μεταδώσει στὴς πονεμένες Μυροφόρες τὸ μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως.

Τὸ ὄνομα Ἰησοῦς! Ἐμεινε γιὰ τὴς ἀνθρώπινες γενεὲς τὸ προσιτὸ ὄνομα τοῦ Θεανθρώπου. Καὶ γιὰ τὴς λεπτεῖς κι εὐγενικὲς ψυχὲς τῶν Χριστιανῶν ἡ θελκτικὴ καὶ λατρευτὴ λέξη. Ἡ ἐπίκλησή του ἔγινε παράδοση. Συνήθεια ἱερή, ποὺ μεταδίδεται ἀπὸ μάνα σὲ παιδί καὶ ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ. Τὸ βάζουμε μπροστὰ στὴς προσευχὲς. Τὸ φέρνουμε καὶ τὸ ξαναφέρνουμε στὰ χεῖλη, καθὼς πραγματοποιοῦμε τὸν ἅγιο διάλογο μὲ τὸν οὐρανὸ.

Ὁ κάθε πιστὸς, ἀπλὰ κι αὐθόρμητα, στρέφεται στὸν Ἰησοῦ καὶ ἰκετεύει τὸν Ἰησοῦ.

Ἀναζητᾶει ἀδιάκοπα τὸν Ἰησοῦ ὁ ἀσκητὴς, μὲ τὴ σύντομη, ἀλλὰ γεμάτη περιεχόμενο καὶ νόημα καὶ φλόγα ἰκεσία: «*Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλὸ*». Ἀλλὰ τὸν ἐπικαλεῖται κι ὁ ἄνθρωπος τοῦ μόχθου καὶ τῆς βιοπάλης μὲ τὴν ἰσχυρὴ κραυγὴ «*Χριστέ μου*» ἢ μὲ τὸ ζωντανὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», ποὺ ἀφήνει κάθε τόσο ν' ἀναπνέει ἀπὸ τὰ πονεμένα του στήθη. Τὸν ἐπικαλοῦμαστε ὅλοι στὸν ναὸ μὲ τὴς ὑπέροχες προσευχὲς.

Αὐτὲς τὴς προσευχὲς δὲν μπορούμε οὔτε κἄν νὰ

τὴς ἀπαριθμήσουμε. Εἶναι πολλές, πάρα πολλές. Καὶ σπαρμένες σ' ὀλόκληρη τὴ λειτουργικὴ ζωὴ. Ἀναφέρουμε χαρακτηριστικὰ μιὰ, γιὰτὶ εἶναι ἡ πιὸ θαυμαστὴ σύνθεση τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἰκεσίας. Εἶναι ὁ Κανὼνας τοῦ Θεοκτίστου τοῦ Στουδίτου, ὁ γνωστὸς μὲ τὴν ἐπιγραφή: «*Κανὼν ἰκετήριος εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν*» (στὸ Ὁρολόγιό τῆς Ἐκκλησίας μας). Στὸν Κανὼνα αὐτὸ τὸ πάθος τοῦ ποιητῆ εἶναι τόσο ἰσχυρὸ, ἢ λαχτάρᾳ τοῦ Ἰησοῦ τόσο ἔντονη, ποὺ σοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση πὼς ὄχι μὲ τὰ χεῖλη, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιὰ ἀσπάζεται ἀδιάκοπα τὰ ἄχραντα πόδια τοῦ Ἀγαπημένου του καὶ ἀποθέτει στὴ βάση τοῦ Σταυροῦ του τὰ πιὸ θερμὰ λόγια τῆς λατρείας. Οἱ λέξεις, σὰν νὰ εἶναι φτωχὲς, ἐπιστρατεύονται ἢ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Ὁ προσευχόμενος ποιητὴς φωνάζει: «*Ἰησοῦ γλυκύτατε Χριστέ, Ἰησοῦ μακρόθυμε, Ἰησοῦ Σωτήρ μου, Ἰησοῦ μου πολυέλεε*». Ἀναζητᾶει τὸν Ἰησοῦ καὶ ταυτόχρονα τὸν λατρεύει.

Αὐτὴ ἡ ἱερὴ παράδοση μᾶς κληροδοτεῖται ὄχι σὰν ἱστορία, ἀλλὰ σὰν τρόπος ζωῆς. Οἱ ἥρωες τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ ἅγιοι ὅλων τῶν ἐποχῶν μὲ τὸ προσωπικὸ τους παράδειγμα καὶ μὲ τὴς σκέψεις τους καὶ μὲ τὴς ἀνατάσεις τους μᾶς συμβουλευοῦν νὰ ἔχουμε πρόχειρο στὴ σκέψη καὶ στὴν καρδιὰ καὶ στὰ χεῖλη τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ Λυτρωτῆ μας Ἰησοῦ.

Ἀπὸ τὴς γραπτὲς συμβουλὲς μεταφέρουμε δύο.

Ἡ μία προέρχεται ἀπὸ τὸν ἅγιο Παυλίνο, ἐπίσκοπο Νόλης (354-431): «*Τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ εἶναι γιὰ τὸ στόμα νέκταρ καὶ γιὰ τὴ γλῶσσα μέλι... Εἶναι μιὰ ζωντανὴ ἀμβροσία... Ὅταν κανεῖς τὴ γευτεῖ γιὰ μιὰ φορά, δὲν θὰ θέλει νὰ τὴν ἀποχωριστεῖ*».

Ἡ δευτέρη συμβουλὴ βγήκε ἀπὸ τὴ γραφίδα τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ Θεσσαλονίκης (1ε' αἰώνας): «*Κάθε εὐσεβὴς πρέπει αὐτὴ τὴν ὀνομασία* (τὸ ὄνομα δηλαδὴ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ) *νὰ λέει διὰ παντὸς σὰν προσευχὴ καὶ μὲ τὸν νοῦ καὶ μὲ τὴ γλῶσσα καὶ καθιστὸς καὶ κινούμενος καὶ νὰ βιάζει πάντοτε γι' αὐτὸ τὸν ἑαυτὸ του. Θέλει δὲ εὐρεῖ μεγάλη γαλήνη καὶ χαρὰ, καθὼς ξέρον μὲ τὴν πείρα ὅσοι περὶ αὐτῆς φροντίζουν*».

Τὸ σημαντικότερο πνευματικὸ γεγονός τῆς ζωῆς μας θὰ ἦταν νὰ νιώθουμε πὼς μᾶς συντροφεύει ὁ Λυτρωτῆς μας, ὁ Ἰησοῦς, στὴν ἀγωνία καὶ στὸν πόνο, ἀλλὰ καὶ στὴν χαρὰ καὶ στὴν ἐπιτυχία τῆς γήινης πορείας μας.

**Κάθε εὐσεβὴς
πρέπει τὸ ὄνομα
τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ
Χριστοῦ νὰ ἰεεῖ
διὰ παντὸς σὰν
προσευχὴ καὶ
μὲ τὸν νοῦ καὶ
μὲ τὴ γλῶσσα
καὶ καθιστὸς
καὶ κινούμενος
καὶ νὰ βιάζει
πάντοτε γι' αὐτὸ
τὸν ἑαυτὸ του.**

Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις, ἰδοὺ ἐγὼ

ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου· φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ, ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα καὶ οἱ Ἱεροσολυμίται, καὶ ἐβαπτίζοντο

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. α' 1-8
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β' Τιμ. δ' 5-8

πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος

τρίχας καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον. Καὶ ἐκήρυσσε λέγων· ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, οὐ οὐκ εἰμι ἰκανὸς κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτὸς δὲ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

ΠΥΡΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΦΟΡΟΙ

«Βαπτίσει ὑμᾶς ἐν πνεύματι Ἁγίῳ».

Σπάνια προφητικὴ μορφή ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ἐκπληκτὸς ὁ λαὸς μπροστὰ στὴ μεγάλη ἀρετὴ του διερωτᾶται μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός; Σαφὴς ἡ ἀπάντησή του. Ὁχι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός. Αὐτὸς ἀπλῶς βαπτίζει μὲ νερό. Ἔρχεται ὅμως ὁ ἰσχυρότερός του, Αὐτὸς ποὺ θὰ βαπτίζει μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὴ φωτιὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Πυρφόροι

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος καλοῦσε, ἐκεῖ στὶς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη, τὸν λαὸ σὲ μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Τοὺς βάπτισε μὲ ἕνα προτυπωτικὸ βάπτισμα. Ἦταν τὸ βάπτισμα τοῦ νεροῦ. Συγχρόνως ὅμως τοὺς ἀνήγγειλε τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἰσχυροτέρου του, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς θὰ βάπτισε μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὴ φωτιὰ. Τοὺς τύπους, τὶς προτυπώσεις καὶ τὰ σύμβολα θὰ ἀντικαθιστοῦσε τώρα ἡ οὐσία καὶ ἡ πραγματικότητα. Τὸ πῦρ τῆς Πεντηκοστῆς θὰ κατέκαιγε, μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅλες τὶς πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς σκουριὲς καὶ θὰ ἐγκαινίαζε μιὰ νέα ζωὴ, καθαρὴ καὶ ἀστραφτερὴ σὲ κάθε πιστό.

Ἡ φωτιὰ αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν κατακαίει ἀπλῶς τὶς σκουριὲς. Γίνεται πηγὴ ἀκτινοβολίας καὶ θερμότητος. Πῶς βγαίνει τὸ χρυσάφι μέσα ἀπὸ τὸ καμίνι; Ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ πύρινο λουτρὸ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Καθαρίζεται καὶ φωτίζεται. Συγχρόνως γίνεται καὶ πηγὴ φωτισμοῦ. Τὸ φῶς δὲν κρύβεται. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχει πλοῦσιο. Τότε φυσικὰ καὶ ἀβίαστα ἀκτινοβολεῖ.

«Υἱοὶ φωτός»

Τὸ κρέος ἢ μᾶλλον ἡ φυσικὴ συνέπεια κάθε ἀληθινῶ Χριστιανοῦ, ποὺ δέχτηκε τὴν ἀναπλαστικὴ καὶ φωτιστικὴ χάρις στὸ ἅγιο Βάπτισμα, εἶναι νὰ ἀκτινοβολεῖ. Νὰ γίνεται φῶς πάνω στὴ λυχνία. Φῶς καὶ φάρος στὸ τρικυμισμένο πέλαγος τῆς ζωῆς.

Κάτι ποὺ τόσο συχνὰ λησμονοῦμε. Καὶ ὅμως ἡ ιδιότητά μας αὐτὴ θὰ ἀρκοῦσε νὰ μεταβάλλει τὴ μορφή τοῦ κόσμου. Κανένας δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ,

ὅτι τὸ σκοτάδι ἀποτελεῖ σήμερα ἕνα φαινόμενο ἀποκαρδιωτικὸ. Ὁ «**ἄρχων τοῦ σκοτίου**» ἐπεκτείνει συνεχῶς τὴν κυριαρχία του. Ἡ ἀδικία, ἡ παρανομία, ἡ ἀκάθαρτη συναλλαγὴ, καλύπτονται κάτω ἀπὸ σκοτεινὰ πέπλα. Ὁ ἀναρχισμὸς καὶ ὁ ἠθικὸς ξεπεσμὸς ἀποθραύονται. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἐκμετάλλευση. Δημιουργοῦν μιὰ ἀτμόσφαιρα σκοτεινὴ.

Προσωρινὸς ὅμως ὁ θρίαμβος τοῦ κακοῦ καὶ ἡ κυριαρχία τοῦ σκοτίου. Ἀρκεῖ οἱ «**υἱοὶ τοῦ φωτός** καὶ οἱ υἱοὶ τῆς ἡμέρας» νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν φωτιστικὴ τους ἀποστολή. Τὸ σκοτάδι δὲν φεύγει μόνο του, οὔτε μὲ ἀναθεματισμούς. Τὸ σκοτάδι διαλύεται μὲ τὸ φῶς. Καὶ μπροστὰ στὸ φῶς τὰ πάθη τῆς ἁμαρτίας, τὰ ἄγρια αὐτὰ θηρία καὶ τὰ ἀποκρουστικὰ κλαψοπούλια τῆς νύχτας, σπεύδουν νὰ ἐξαφανισθοῦν. Ἀντί, λοιπόν, νὰ κατηγοροῦμε τὸ σκοτάδι ἄς ἀνάβουμε ἕνα φῶς, ἕνα φῶς παρήγορο καὶ ἐλπιδοφόρο, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ποὺ πήραμε μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα.

Οἱ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι βαπτισμένοι μόνο μέσα στὸ ἁγιασμένο νερὸ τοῦ Βαπτίσματος. Εἶναι βαπτισμένοι καὶ μέσα στὴ φωτιὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν κατῆλθε μόνο πρὸ εἴκοσι αἰῶνων στὸ ὑπερῶο ἐκεῖνο τῆς Ἱερουσαλήμ. Εἶναι ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ποὺ ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερα νὰ παραμένει στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ τὴν ἐμψυχώνει, νὰ τὴν συγκροτεῖ καὶ νὰ τὴν κατευθύνει σὲ κάθε τῆς βῆμα. Αὐτὸ πάντοτε σκηνώνει στὶς ψυχὰς ποὺ τὸ ποθοῦν. Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ γίνουν πνευματέμφοροι καὶ πνευματοκίνητοι. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο νὰ σκηνώσει, νὰ ἐμπνέει καὶ νὰ κατευθύνει τὴ ζωὴ καὶ τὸ λόγο τους. Ἔτσι θὰ φθάσει παντοῦ ζωντανὸς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ὀδηγήσει τὶς διψασμένες ψυχὰς στὴν εἰρήνη καὶ τὴ χαρὰ, στὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση.

Ναί, ἡ πονεμένη καὶ ἀπογοητευμένη ἀνθρωπότητα ὑψώνει ἀγωνιώδεις τὸ βλέμμα τῆς σήμερινῶ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ περιμένει μορφές, μὲ ζῆλο ἀποστολικό, νὰ τῆς φέρουν τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας. Τὸ συνειδητοποιοῦμε; Τότε καὶ τὸ νέο ἔτος θὰ εἶναι γιὰ ὅλους μας εὐλογημένο καὶ χαρούμενο.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνω, ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὀρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ. Ἴνα πληρωθῆ τὸ ρηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος· γῆ Ζαβουλῶν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέ-

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. 8' 12-17
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. 8' 7-13

ραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθηήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν

αὐτοῖς. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρῦσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικεν γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ΤΟ ΦΩΣ ἢ ΤΟ ΣΚΟΤΟΣ

«Ὁ λαὸς ὁ καθηήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα».

Μετὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Φώτων, ἔρχεται τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον νὰ μᾶς μιλήσει γιὰ τὸ «μέγα Φῶς», τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ ἱερός εὐαγγελιστὴς λέει ὅτι μόλις ἄκουσε ὁ Κύριος ὅτι ὁ Πρόδρομος φυλακίστηκε, ἔφυγε γιὰ τὴν Γαλιλαία. Ἀφήνει τὴ Ναζαρέτ καὶ κατοικεῖ στὴν Καπερναοὺμ ποῦ ἦταν κτισμένη κοντὰ στὴν λίμνη τῆς Γεννησαρέτ, στὰ σύνορα τῶν φυλῶν Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ. Μὲ τὴν ἐνέργεια αὐτῆ τοῦ Κυρίου ἐκπληρώνεται ὅ,τι εἶχε πεῖ ὁ προφήτης Ἡσαΐας πρὶν 800 χρόνια: **«Ἡ χώρα τῆς φυλῆς Ζαβουλῶν καὶ τῆς φυλῆς Νεφθαλείμ ποῦ ἐκτείνεται πλησίον τῆς θαλάσσης Γεννησαρέτ καὶ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰορδάνου, ἡ Γαλιλαία ποῦ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐθνικούς, ὁ λαὸς ποῦ κάθεται στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης, εἶδε φῶς μέγα, τὸν Χριστό».** Καὶ ἄλλες φορές ἡ Ἁγία Γραφή ὀνομάζει τὸν Χριστὸ μὲ παρόμοιες ἐκφράσεις, π.χ. λέει ὅπως εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς **«φῶς ἀληθινόν»**, **«φῶς τοῦ κόσμου»**, ἢ **«φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν»**. Τί νὰ ἐννοεῖ ἄραγε μὲ ὅλα αὐτὰ;

ΤΟ ΘΕΙΟ ΦΩΣ

Ὅλοι μας, λίγο-πολύ, γνωρίζουμε πόσο ἀξίζει στὴ δημιουργία καὶ στὴ ζωὴ μας τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἐμεῖς ποῦ ἀξιώνομαστε νὰ ζοῦμε μέσα σὲ μιὰ χώρα ποῦ ἔχει τὸ πλούσιο φῶς τοῦ ἡλίου, στενοχωρούμαστε, ὅταν ἔρχονται καὶ μέρες ποῦ εἶναι λιγοστὸ τὸ φῶς. Καὶ σκεπτόμαστε μὲ οἶκτο τοὺς ἄλλους λαούς, ποῦ δὲν ἔχουν τὸ προνόμιο τὸ δικό μας. Πράγματι ὅπου λείπει τὸ φῶς ἡ ζωὴ εἶναι ἄχαρη, μονότονη καὶ ἀποκαρδιωτική. Ὅπου ἀντίθετα ὑπάρχει φῶς, ἡ ζωὴ εἶναι χαρούμενη, εὐχάριστη, ἐλκυστική.

Ἡ Ἁγία Γραφή, λοιπόν, γιὰ νὰ βοηθήσει τοὺς ἀνθρώπους νὰ καταλάβουν τί εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς, καταφεύγει σὲ εἰκόνες καὶ παραδείγματα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι τὸ φῶς. Τὸ φῶς τὸ ὑλικό, αὐτὸ ποῦ βλέπουμε μὲ τὰ ὑλικά μάτια μας, εἶναι ἕνα σύμβολο τοῦ ὑπερφυσικοῦ φωτὸς ποῦ εἶναι ὁ Κύριός μας. Ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του ὁ Χριστός μας φῶς -τὸν ἀποκαλοῦν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι φῶς- γιὰ νὰ δείξει ὅτι ὅπου λείπει αὐτός, ἐκεῖ τὸ σκοτάδι βασιλεύει, ἡ σύγχυση κυριαρχεῖ καὶ ἡ τύφλωσις κατατυραννᾷ τοὺς πάντες. Ὅπου ὅμως βρίσκεται ὁ Χριστός, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ ζωὴ ἀληθινὴ καὶ χαρὰ πραγματικὴ καὶ ἀλήθεια κρυστάλλινη. Ὅπου ὑπάρχει ὁ Χριστός, ἐκεῖ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος συννεφιάς, ἀλλὰ τὰ πάντα εἶναι καθαρὰ καὶ διαυγῆ. Ἡ ἀγνοία φυγαδεύεται ὅπως ἡ νύχτα φεύγει στὸν ἔρχομό τῆς μέρας. Ἐξαφανίζονται ἢ μᾶλλον ἀχρηστεύονται ὅλες οἱ παγίδες καὶ τὰ δόκανα τοῦ ἐχθροῦ, γιὰτὶ ἐκεῖνος ποῦ περιπατᾷ μέσα στὸ φῶς, γνωρίζει ποῦ βαδίζει. Ὁ Κύριος

εἶναι τὸ θεῖο φῶς, ποῦ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ πάρει ἀπὸ ἄλλου τὸ φωτισμό του γιὰτὶ εἶναι *«φῶς ἀνεκδιεξ»* (κατὰ τὸν ἅγιο Συμεὼν τὸν Ν. Θεολόγο). Εἶναι τὸ φῶς ὅλης τῆς δημιουργίας, ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς, γι' αὐτὸ *«ἡ κτίσις φωτίζεται»* ὁλόκληρη, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας, δοξάζουσα τὸν Σωτῆρα, ὁ ὅποιος εἶναι:

Ο «ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΗΜΩΝ»

Ὁ ἄνθρωπος ζήτησε νὰ φωτισθεῖ μὲ πολλὰ καὶ ποικίλα φῶτα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἕνα, πῶς ὅλα ἦταν *«κίλια φῶτα μὰ δὲν ἦταν τὸ φῶς»*. Τὸ μέγα φῶς, μόνον ὁ Κύριός μας εἶναι. Αὐτὸς μόνον μπορεῖ νὰ δώσει ὀρθὴ λύσεις στὰ προβλήματα μας καὶ νὰ ἱκανοποιήσει τὴν καρδιά μας. Κοντὰ του γινόμαστε *«νιοὶ φωτὸς, οἱ πρὶν ἐσκοπισμένοι»*. Βλέπουμε σωστὰ τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τί ὁ συνάνθρωπός μας, καὶ τί εἶναι ὁ Θεός μας. Μὲ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἑαυτός μας δὲν εἶναι μόνον ὕλη, μόνον μερικὰ κιλά βάρους. **«Τί ἐστὶν ἄνθρωπος»** κοντὰ στὸν Χριστὸ τὸ κατανοοῦμε. Εἶναι τὸ παιδί τοῦ Θεοῦ, ποῦ σκοπὸ του ἔχει νὰ ὁμοιωθεῖ μὲ τὸν Θεό, νὰ γίνε φῶς καὶ αὐτὸς καὶ **«υἱὸς φωτὸς»**. Καὶ ὁ συνάνθρωπός μας, ὅποιος κι ἂν εἶναι καὶ ὀποιοδήποτε χρῶμα κι' ἂν ἔχει, δὲν εἶναι κάτι τὸ τυχαῖο. Εἶναι καὶ αὐτὸς εἰκόνα τοῦ ἁγίου Θεοῦ. Δὲν μπορούμε νὰ τὸν βλέπουμε σὰν ἐξάρτημα μιᾶς μηχανῆς ἢ σὰν νούμερο καὶ ἀνταλλάξιμο προϊόν. Μὲ σεβασμὸ πρέπει νὰ τὸν βλέπουμε σὰν τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ μας.

Καὶ ὁ Θεός μας, μὲ τὸ φῶς τῆς θείας ἀποκαλύψεως, δὲν εἶναι ἕνας Θεὸς μακρινός, ποῦ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς, τὰ πλάσματά του. Ὁχι! Εἶναι **«φῶς ἀπρόσιτον»** βεβαίως, ἀλλὰ εἶναι καὶ **«φῶς τοῦ κόσμου»**. Εἶναι πατέρας στοργικὸς ποῦ μᾶς ἀγαπᾷ. Εἶναι Πατέρας παντοκράτωρ καὶ παντοδύναμος. Πατέρας, ποῦ περιμένει τὴν ἐπιστροφὴ μας στὴν Ἐκκλησία του, ὅπως περίμενε ὁ πατέρας τῆς παραβολῆς τὸ ἄσωτο παιδί του. Αὐτὰ ὅλα δὲν θὰ τὰ γνωρίζαμε ἂν δὲν ἦταν ὁ Κύριος **«φωτισμός μας»**, ἂν τὸ φῶς του δὲν μᾶς ἄνοιγε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς γιὰ νὰ κράζουμε **«Ἀββᾶ ὁ Πατήρ»**.

Τὸ φῶς **«εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθεν»**. Ἀστράφτει γύρω μας, ὅπως ἀστραφεῖ κάποτε στὸ δρόμο τῆς Δαμασκού. Τὸ παράξενο ὅμως εἶναι τοῦτο: ὅπως τότε δὲν τὸ εἶδαν ὅλοι, ἀλλὰ μόνον ὁ Παῦλος, ἔτσι καὶ σήμερα γίνεται. Γι' αὐτὸ οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ σημερινοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου παίρνουν ἕνα ἰδιαίτερο νόημα στὴν ἀρχὴ τῆς χρονιάς. **«Μετανοεῖτε»** κήρυττε ὁ Κύριος στοὺς **«ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένους»**. Μετανοεῖτε λέει καὶ σήμερα, γιὰτὶ ἡ μετάνοια εἶναι ἡ μόνη **«θύρα ἢ ἐξάγουσα ἀπὸ τοῦ σκοτὸς καὶ εἰσάγουσα εἰς τὸ φῶς»**.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

“Όταν ἡ ἀγάπη «παιδεύει»

Α΄

«Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει. Ποιὰ ἡ ἔρμηνεῖα αὐτῆς τῆς φράσης; Οἱ πολέμιοι τοῦ Χριστιανισμοῦ λένε: Ἄφοῦ ὁ Θεὸς παιδεύει αὐτοὺς ποὺ ἀγαπάει, καλύτερα νὰ μὴν πιστεύουμε. Ὑστερα δὲν εἶναι παθητικὴ καὶ μοιρολατρικὴ μιὰ τέτοια ἀντιμετώπιση ἐκ μέρους τῶν Χριστιανῶν; Τί διαφορὰ ἔχει ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες θρησκείες καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν Βουδισμό καὶ τὸν Μωαμεθανισμό ποὺ διδάσκουν τὴν ἀπάθεια;...»

Ὁ στίχος αὐτὸς ἀποτελεῖ μέρος περικοπῆς ἀπὸ τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου (κεφ. ιβ΄ στ. 1-13). Ὡς μεμονωμένος στίχος, ἀπὸ ὅπου καὶ ἔχει φερθεῖ ἐδῶ, βρίσκεται στὶς Παροιμίες Σολομῶντος (γ΄ 12). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τὸν ἐπαναλαμβάνει, τὸν ἔρμηνεύει καὶ τὸν ἀναπτύσσει μὲ τρόπο πειστικὸ. Ξεκινáει ἀπὸ τὶς δοκιμασίες καὶ τὶς θλίψεις τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Τί τράβηξαν καὶ τί ἀπερίγραπτα μαρτύρια υπέμειναν, γιὰ νὰ μὴν προδώσουν τὴν πίστη τους, ἀλλὰ νὰ μείνουν πιστοὶ στὸ Θεό! Ὅλα αὐτὰ τὰ γνώριζε ὁ Θεὸς καὶ τὰ ἐπέτρεψε, ὄχι γιὰ νὰ τοὺς τιμωρήσει, ὄχι νὰ τοὺς συντρίψει, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀναδείξει. Μικροῦ χρόνου ἡ δοκιμασία καὶ ὁ πόνος, μακρὰ ὅμως ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ σὴ γῆ αὐτὴ καὶ στὸν οὐρανό. Αὐτοὺς τοὺς μάρτυρες τοὺς προβάλλει ὁ θεὸς Παῦλος ὡς ὑποδείγματα θάρρους καὶ ὑπομονῆς καὶ ὡς πηγὴ ἔμπνευσεως καὶ παραδειγματισμοῦ. Τί μᾶς λέει;

Ἔχουμε ὀλόγυρά μας μεγάλο νέφος μαρτύρων ποὺ μαρτύρησαν γιὰ τὴν πίστη τους κι ἐμεῖς κατὰ τὸ παράδειγμά τους ἄς τρέχουμε μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ τὸν ἀγῶνα ποὺ βρίσκεται μπροστὰ μας. Στὴν προσπάθειά μας αὐτὴ ἄς ἔχουμε στραμμένο ἀδιάκοπα τὸ βλέμμα μας στὸν ἀρχηγὸ τῆς πίστεώς μας, τὸν Χριστό, τὸν ἐμπνευστὴ τῶν μαρτύρων. Αὐτὸς μᾶς ἄφησε μοναδικὸ παράδειγμα ὑπομονῆς καὶ καρτερίας μὲ τὴ σταυρικὴ θυσία Του. Σκεφθεῖτε τί υπέστη καὶ τί υπέμεινε ἀπὸ τοὺς σταυρωτῆς του, γιὰ νὰ μὴ λιποψυχήσετε καὶ ἀποθαρρυνθεῖτε. Ἄλλωστε δὲν συγκρίνονται οἱ δικές σας δοκιμασίες μὲ τὴν καταφρόνια καὶ τοὺς ἐξευτελισμοὺς Ἐκεῖνου. Καὶ ὅμως ξεχάσατε τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν προτροπὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς ἀπευθύνει, σὰν παιδιὰ Του ποὺ εἴμαστε, καὶ μᾶς λέει: Παιδί μου, μὴν παραμελεῖς καὶ μὴ βγάζεις ἀπὸ τὴ σκέψη σου τὴν ὠφέλεια καὶ τὴν παιδαγωγία τῶν θλίψεων ποὺ σοῦ δίνει ὁ Κύριος καὶ μὴν ἀποθαρρύνεσαι ὅταν ἐλέγχεσαι ἀπὸ Αὐτόν. Γιατί ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπάει ὁ Κύριος τὸν παιδαγωγεῖ μὲ θλίψεις καὶ δοκιμάζει καθένα ποὺ τὸν δέχεται σὰν παιδί του. Καὶ συνεχίζει;

Ἄν δείχνετε ὑπομονὴ καὶ δεχόσαστε τὴν παιδαγωγία τοῦ Κυρίου μὴν ξεχνάτε πὼς ὁ Θεὸς φέρεται σὲ

σᾶς σὰν σὲ παιδιὰ Του. Γιατί ποῖο παιδί δὲν παιδαγωγεῖ ὁ πατέρας του; Ἄν εἴσατε χωρὶς παιδαγωγία, τότε σημαίνει πὼς δὲν εἴσατε γνήσια παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Οἱ καλοὶ πατέρες πάντοτε παιδαγωγοῦν τὰ παιδιὰ τους γιὰ τὸ καλὸ τους, ἔστω κι ἂν κάνουν οἱ ἴδιοι λάθη. Ὁ Θεὸς ὅμως μᾶς παιδαγωγεῖ γιὰ τὸ συμφέρον μας, γιὰ νὰ γίνουμε μέτοχοι τῆς ἀγιότητας καὶ τῆς δόξας Του. Κάθε παιδαγωγία, ὅσο χρόνο διαρκεῖ, δὲν φαίνεται νὰ φέρνει χαρὰ ἀλλὰ λύπη. Ὑστερα ὅμως ἔρχονται τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα, πλούσιοι καὶ ὄριμοι πνευματικοὶ καρποί. Λοιπὸν μὴν ἀποθαρρύνεσθε, ἀλλὰ σπκῶστε καὶ καλυθῶστε τὰ πεσμένα κάτω χέρια σας καὶ τὰ παραλυμένα γόνατά σας.

Παιδαγωγεῖ, λοιπὸν, ὁ Θεὸς καὶ δοκιμάζει καὶ ἐπιτρέπει θλίψεις «ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ». Κίνητρο ἡ ἀγάπη καὶ ἀποκλειστικὸς σκοπὸς ἡ ὠφέλεια καὶ τὸ συμφέρον τοῦ δοκιμαζομένου. Ἐδῶ ὅμως εἶναι ὁ προβληματισμὸς, ἡ ἀπορία ἢ καὶ ἡ ἀντίδραση μερικῶν: Τί νὰ τις κάνω τις θλίψεις; Μοῦ εἶναι τόσο ἐνοχλητικὲς. Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ λείπουν. Ξεχνᾶμε στὶς περιπτώσεις αὐτὲς πὼς χωρὶς παιδαγωγία, ἄσκηση, γυμνασία, κακοπάθεια, προσπάθεια, ἀγῶνα σκληρό, δὲν ὑπάρχει πουθενὰ πρόοδος, δημιουργία. Ὁ μαθητὴς ποὺ δὲν κοιτάζει, ποὺ δὲν ἔμαθε νὰ κάνει θυσίες γιὰ τὴν πρόοδό του, νὰ υποβάλλεται σὲ διάφορες στερήσεις, συχνὰ νὰ κακοπαθεῖ χάριν ἐνὸς ὑψηλοῦ σκοποῦ, δὲν θὰ κάνει τίποτα μεγάλο στὴ ζωὴ του. Εἶπαν καὶ εἶναι σωστό, πὼς τὸ καϊδεμένο καὶ καλομαθημένο παιδί, εἶναι τὸ χαλασμένο παιδί. Γονεῖς ποὺ δὲν ἔκαναν τὰ παιδιὰ τους ποτὲ νὰ κλάψουν, θὰ κλάψουν οἱ ἴδιοι ἀργότερα γι' αὐτά. Γονεῖς ποὺ σκληραγώγησαν τὰ παιδιὰ τους δρέπουν τοὺς καρποὺς τῆς προόδου καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τους.

«Πᾶσα παιδαγωγία, ὅσο διαρκεῖ ἡ παιδεία δὲν φαίνεται νὰ προξενεῖ χαρὰ, ἀλλὰ προκαλεῖ λύπη, ὕστερα ὅμως ἀνταμείβει, αὐτοὺς ποὺ παιδαγωγήθηκαν καὶ γυμνάσθηκαν, μὲ καρποὺς εἰρήνης, δικαιοσύνης καὶ ἀγιότητος!» (Εβρ. ιβ΄ 11). Δὲν φαίνεται ἡ δοκιμασία σὰν ἀφορμὴ χαρᾶς, ἀλλὰ λύπης. Στὴν οὐσία ὅμως εἶναι ἀφορμὴ χαρᾶς. Οἱ ρίζες τῆς παιδείας δὲν εἶναι γλυκές. Εἶναι πικρές. Ὑστερα ὅμως οἱ καρποὶ εἶναι γλυκύτατοι. Ὁ γυμναστής ποὺ θέλει νὰ καταρτίσει καὶ νὰ ἀναδείξει τὸν ἀθλητὴ δὲν τὸν καλοπιάνει, δὲν τὸν ἀφήνει σὲ ἡσυχία οὔτε φοβᾶται μήπως κακοπάθει. Τί κάνει; Τὸν γυμνάζει συνεχῶς, τὸν κουράζει μὲ κοπιαστικὲς ἀσκήσεις, τὸν υποβάλλει σὲ στερήσεις καὶ τόσα ἄλλα μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ νὰ τὸν προπονήσει σωστὰ καὶ νὰ τὸν κάνει πρωταθλητὴ. Ἀκριβῶς γιὰ τὸ κίνητρο του εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ἀγάπη.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

Ὁ ἐγωισμός, τὸ ἐγώ, τὸ συμφέρον ἔγιναν σήμερα ὕμνος, ἐμβατήριο, τραγούδι. Ὁ ἔθνικὸς ὕμνος τῆς ἐποχῆς μας. Τὸν παιανίζουν ἀδιάκοπα τὰ χεῖλη. Τὸν τραγουδοῦν οἱ καρδιές. Τὸν ἐξυμνοῦν μικροὶ καὶ μεγάλοι.

-Κοίτα τὸν ἑαυτό σου, ἀντηχεῖ ὀλόγυρά μας σ' ὄλους τοὺς τόνους. Μονάχα τὸν ἑαυτό σου. Πρῶτα τὸ συμφέρον σου, ὕστερα τὸ συμφέρον σου καὶ πάλι τὸ συμφέρον σου. Ἄσε τοὺς ἀπροσγείωτους ὄνειροπόλους νὰ φυλαροῦν περὶ ἀλτρουισμοῦ καὶ νὰ χάνονται στὶς ἀγαθοεργίες.

Εἶναι φοβερό. Γιατὶ τὰ συνθήματα αὐτὰ πιάνουν σὲ μιὰ ὑποτονικὴ ἐποχὴ, ὅπως ἡ δική μας. Καὶ γίνονται σημαία, πού κολπώνεται ἀπὸ τοὺς καταλυτικὸς ἀνέμους τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ. Καὶ μεταβάλλουν τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων σὲ ζούγκλα ἄγριων θηρίων. Καὶ ψαλιδίζουν τὰ φτερά τῆς ψυχῆς καὶ τῆς στενεύουν τοὺς ὀρίζοντες καὶ τὴν φυλακίζουν στὴν ἀσφυκτικὴ φυλακὴ τοῦ στενόψυχου ἐγώ.

Ἔτσι εἶναι. Τὸ ὑλιστικὸ πνεῦμα ἐπηρεάζει τὴ σκέψη μας. Ἡ μικροαστικὴ νοοτροπία μπολιάζει τὴν καρδιά μας, τοξινώνει τὴν ψυχὴ μας. Κέντρο τῆς ζωῆς μας γίνεται ὁ ἑαυτός μας. Πόλος ἔλξεως τὸ ἐγώ μας.

Τώρα μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε τὸ κενό, τὴν αἰτία τῆς δυστυχίας μας. Γιατὶ παραπονούμεστε; Δὲν ξέρουμε πῶς ἡ ἀδιάκοπη ἀναδίπλωση στὸν ἑαυτό μας, εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη καταδίκη μας; Γινόμαστε ἐρπετὰ χωρὶς προοπτικὴ. Σάλιαγκες κλεισμένοι στὸ κέλυφός τους. Κατάδικοι σὲ ἰσόβια ἀπομόνωση. Ἀσφυκτιοῦμε, ἀλλὰ εἶναι τόσο φυσικό! Θὰ ἦταν ἀφύσικο νὰ νιώθουμε εὐτυχισμένοι μέσα στὴ φυλακὴ καὶ στὸ σκοτάδι. Ἔτσι εἶναι. Ἡ ψυχὴ μας πνίγεται ἐκεῖ μέσα. Ζητάει τὸ ὀξυγόνο τῆς ἀγάπης, τὸ φῶς τῆς καλοσύνης, τοὺς ἀνοιχτοὺς ὀρίζοντες τῆς προσφορᾶς, πού ἀγκαλιάζει ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀντικρίζει ὡς ἀδελφούς.

Κι ὕστερα γιατί λησμονοῦμε τὴν κλήση μας; Εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Υἱοὶ τῆς βασιλείας. Κληρονόμοι αἰώνιας ζωῆς. Μὲ τὸ ἅγιο βάπτισμα ἐνσωματωθήκαμε στὸ μυστικὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Εἴμαστε κι ἐμεῖς μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ.

Ξέρουμε τί σημαίνει αὐτό; Ἄν δὲν βρίσκεσαι σὲ ὀργανικὴ σχέση καὶ ἐσωτερικὴ ἐνότητα μὲ τὰ ἄλλα μέλη, μὲ τὸ ὅλο σῶμα, ἀτροφεῖς, νεκρώνεσαι, πεθαίνεις. Γίνεσαι ξένο σῶμα, ἄχρηστο κι ἐπικίνδυνο.

Πῶς, λοιπόν, θὰ μείνουμε ἀδιάφοροι, ὅταν αὐτὸ τὸ σῶμα ὑποφέρει;

Θὰ περάσουμε ἀδιάφοροι μπροστὰ στὸν ἄνεργο, τὸν ἀνήμπορο, πού βρίσκεται χωρὶς προστασία στὴ γειτονιά μας;

Θὰ προσπεράσουμε τὴν ἀνήσυχν ἐφηβικὴ ψυχὴ, πού τὴν παγιδεύουν ἡ ἄγνοια, ὁ δελεα-

στικὸς πειρασμός, ὁ ὑποπτος φίλος;

Θὰ ἀρνηθοῦμε νὰ προσφέρουμε τὸν θεϊκὸ λόγο στοὺς γνωστούς μας πού φλογίζονται ἀπὸ τὴν ἄσβεστη δίψα τῆς αἰώνιας ἀλήθειας;

Θὰ ἀδιαφορήσουμε νὰ γίνουμε φῶς ἐπὶ τὴν λυχνία, πόλη ἐπάνω στὸ ὄρος κειμένη, φάρος στὴν τρικυμισμένη θάλασσα τῆς ζωῆς, γιὰ τὶς τόσες ψυχές, πού κινδυνεύουν στὸ σύγχρονο ἰδεολογικὸ πέλαγος καὶ κλυδωνίζονται ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τοῦ κακοῦ; Πόσο μεγάλο καὶ ὁμορφο ἔργο βρίσκεται μπροστὰ μας; Ἀντί, λοιπόν, νὰ φυλακίζομαστε ἀδιάκοπα στὸν ἑαυτό μας, ἄς κάνουμε τὸ σωτήριο ἄνοιγμα στοὺς ἄλλους. Ἀντὶ νὰ ζητᾶμε νὰ μᾶς παρηγοροῦν, ἄς κοιτάξουμε νὰ παρηγοροῦμε ἐμεῖς. Ἀντὶ νὰ θέλουμε νὰ μᾶς ἀγαποῦν ἀποκλειστικά, ἄς προσπαθήσουμε νὰ προσφέρουμε ἐμεῖς τὴν ἀγάπη.

Ἀντὶ νὰ ζητᾶμε κατανόηση, ἄς προσπαθήσουμε νὰ κατανοοῦμε τοὺς γονεῖς μας, τὰ ἀδέλφια μας, τοὺς φίλους μας, τοὺς δύστροπους συναδέλφους μας.

Ἄν θέλουμε νὰ νιώθουμε μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ ἄς ζήσουμε τὴν ὁμορφιὰ τῆς προσφορᾶς.

Ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἡ ἀπελπισία, νὰ φέρουμε τὴν ἐλπίδα. Ἐκεῖ πού βασιλεύει ἡ θλίψη, νὰ τοποθετήσουμε τὴν ἀγάπη.

Ἐκεῖ πού κυριαρχεῖ τὸ σκοτάδι, νὰ ἀνάψουμε ἕνα φῶς. Ἐκεῖ πού διχάζει τὸ μίσος, νὰ φέρουμε τὴν ἀγάπη. Ἐκεῖ πού τλαιπωρεῖ ἡ ἐκδίκηση, ἄς προσφέρουμε τὴ συγγνώμη. Ἐκεῖ πού διαλύει ἡ διχόνοια, ἄς βάλουμε τὴν ἐνότητα.

Κι ὕστερα ἄς προχωρήσουμε ἀκόμη πάρα πέρα. Στὴν ἀμφιβολία νὰ ἀντιτάξουμε τὴν πίστη. Στὴν ταραχὴ νὰ προσφέρουμε εἰρήνη. Στὴ σφιγμένη γροθιά ἄς ἀπλώσουμε ἀδελφικὸ χέρι. Στὸ σκοτεινὸ πρόσωπο ἄς σκορπίσουμε ἕνα φωτεινὸ χαμόγελο.

Τότε νὰ μὴν ἀμφιβάλουμε. Ἡ χαρὰ πού θὰ προσφέρουμε θὰ ἀντανακλᾶται σὲ μᾶς πιὸ δυνατῶς. Ἐνῶ θὰ προσφέρουμε ἕνα θὰ δεχόμαστε ἑκατό. Θὰ βροῦμε τὸν ἑαυτό μας μονάχα ἂν τὸν ἀπαρνηθοῦμε. Θὰ συναντήσουμε τὸν Θεὸ πού «**δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσεν πλούσιος ὢν, ἵνα ἡμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχεῖα πλουτήσωμεν**» (Β' Κορινθ. ν' 9).

Ἄν θέλουμε νὰ νιώθουμε μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ ἄς ζήσουμε τὴν ὁμορφιὰ τῆς προσφορᾶς. Ἐκεῖ πού ὑπάρχει ἡ ἀπελπισία, νὰ φέρουμε τὴν ἐλπίδα. Ἐκεῖ πού βασιλεύει ἡ θλίψη, νὰ τοποθετήσουμε τὴν ἀγάπη. Ἐκεῖ πού κυριαρχεῖ τὸ σκοτάδι, νὰ ἀνάψουμε ἕνα φῶς.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τινὰ κώμην ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἔστησαν πρόρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἦσαν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ 13΄ 12-19
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κολ. γ΄ 4-11

φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς

ἦν Σαμαρεῖτης. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ; οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέφαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστάς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

«Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;
οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέφαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ».

Διπλὸ θαυμασμὸ μᾶς προκαλεῖ τὸ σημερινὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τῶν δέκα λεπρῶν. Θαυμάζουμε τὸ μέγεθος τῆς εὐεργεσίας τοῦ Κυρίου καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀχαριστίας τῶν ἀνθρώπων. Οἱ δέκα λεπροὶ μέχρι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦσαν ἀπόκληροι τῆς κοινωνίας, διωγμένοι μέσα στὴν ἔρημο. Ζοῦσαν μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὶς οἰκογένειές τους. Μόνιμη συντροφιά τους ἦταν ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψη. Ζωντανοὶ νεκροί. Ξαφνικὰ ὅμως μέσα στὸ σκοτάδι τῆς δοκιμασίας τους, ἔλαμψε τὸ φῶς τῆς θεραπείας τους. Ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωματίων, ὁ Κύριος, μόλις ἄκουσε τὴν κραυγὴ τους «ἐλέησον ἡμᾶς», τοὺς ἐθάψευσε. Ἀπὸ τοὺς δέκα ὅμως, ὁ ἕνας μόνον ἐπέστρεψε νὰ πῆ ἕνα «εὐχαριστῶ» στὸν εὐεργέτη του. Μόνον ἕνας, ὁ Σαμαρεῖτης, ἔπεσε «ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ». Καὶ ὁ Χριστὸς τότε μὲ παράπονο εἶπε γιὰ τὴν ἀχαριστία τῶν ἄλλων: «Δὲν ἐκαθαρίσθησαν καὶ οἱ δέκα; Οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ εἶναι; Δὲν ἐθέωρῃσαν καθῆκον τους νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ δοξάσουν τὸν Θεόν;»

ΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΕΣ ΜΑΣ.

Εὐεργέτης μέγιστος τῶν δέκα λεπρῶν ἦταν ὁ Κύριος. Δὲν ἦταν ὅμως μόνο ἐκείνων, εἶναι καὶ δικός μας. Πρῶτος καὶ μέγιστος εὐεργέτης ὄλων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ Χριστός. Ὅτι ἔχουμε εἶναι δικό του. Τὰ ὑλικά καὶ πνευματικά ἀγαθὰ, δῶρα τοῦ Κυρίου εἶναι. Ἡ ζωὴ μας, ἡ πνοή μας, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ γαλήνη μας, ἡ περιουσία μας καὶ τόσα ἄλλα ἀπὸ τὰ παντοδύναμα χέρια τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθαν. «Πάντα γὰρ ἀπέδωκας ἡμῖν» μπορούμε κι ἐμεῖς νὰ ποῦμε. Εὐεργέτες μας ὅμως εἶναι καὶ ὅλες οἱ ἐξαιρετικὲς ἐκεῖνες ὑπάρξεις ποὺ βρίσκονται στοὺς οὐρανοὺς. Ἡ Παναγία Μπτέρα μας, οἱ ἅγιοι ἄγγελοι καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι καὶ δίκαιοι ποὺ εὐαρέστησαν στὸν Θεὸ μὲ τὴν καλὴ ζωὴ τους, εὐεργέτες μας εἶναι. Ἐκεῖ ψηλὰ ποὺ βρίσκονται μὲ τὶς πρεσβεῖες καὶ τὶς προσευχὲς τους πρὸς τὸν Θεό, μᾶς γλιτώνουν ἀπὸ τόσους κινδύνους, μᾶς σώζουν ἀπὸ ἕνα πλῆθος κακῶν. Τόσα θαύματα στὴ ζωὴ μας δὲν εἶναι εὐεργεσίες τοῦ οὐρανοῦ στὸν καθένα μας; Καὶ ὁ κύκλος τῶν εὐεργετῶν μας μεγαλώνει, ὅταν προσθέσουμε καὶ τοὺς γονεῖς μας, ποὺ μὲ χαρὰ ἔκαναν καὶ κάνουν κάθε θυσία γιὰ τὰ παιδιά τους. Χρόνος, χρῆμα, ξενύχτια, φροντίδες, ἀγωνίες, δάκρυα καὶ τόσα ἄλλα εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ ὅσα προσφέρουν ἐκεῖνοι. Καὶ νέοι κρίκοι ὅμως προστίθενται στὴ χρυσὴ ἀλυσίδα τῶν εὐεργετῶν μας. Εἶναι οἱ δάσκαλοί μας

καὶ γενικὰ οἱ παιδαγωγοὶ μας, ποὺ μᾶς χαρίζουν τὴν γνώση καὶ τὴν χριστιανικὴ μόρφωση. Εἶναι οἱ κληρικοί, οἱ πνευματικοὶ μας πατέρες, ποὺ μᾶς προσφέρουν τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ συντελοῦν στὸν ἐξαγιασμό μας. Εὐεργέτες μας εἶναι ὅλοι ὅσοι μᾶς διευκόλυναν σὲ κάποια οικονομικὴ μας δυσχέρεια, ὅσοι μᾶς συνέτρεξαν μὲ φάρμακα καὶ ρουχισμό, μὲ φαγητὸ καὶ ὑπόδηση, ὅσοι μᾶς βρῆκαν κάποια ἐργασία ἢ μᾶς διευκόλυναν γιὰ τὴν εἰσαγωγή μας σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Πῶς ὅμως νὰ λησμονήσουμε καὶ ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔδωσαν θάρρος σὲ κάποια δύσκολη καμπὴ τῆς ζωῆς μας, ποὺ σκόρπισαν τὰ μαῦρα σύννεφα τῆς ἀπαισιοδοξίας, μᾶς ἔδωσαν σοφὲς συμβουλὲς μὲ καλοσύνη καὶ μᾶς ἀνοίξαν παράθυρα ἐλπίδος στὸ ἀδιέξοδο ποὺ βρεθήκαμε; Ὁ καθένας μας, ὅταν σκεφθεῖ καλὰ τὶς εὐεργεσίες ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ ἄλλοι, θὰ βρεῖ ἕνα πλῆθος περιπτώσεων. Σὲ ὅλους αὐτοὺς χρωστάμε τουλάχιστον

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

Αὐτὸ τὸ «εὐχαριστῶ», ποὺ εἶναι δεῖγμα ἐνὸς ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ χαρίζει χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση στὸ συνάνθρωπό μας, ποὺ δίνει φτερά στὸν ἄλλο νὰ συνεχίσει τὸ δρόμο τῆς καλοσύνης. Ἐνα «εὐχαριστῶ» ποὺ θὰ εἶναι τὸ ξεχείλισμα τῆς βαθιᾶς μας ἀγάπης καὶ τῆς πολλῆς εὐγνωμοσύνης μας πρὸς τοὺς εὐεργέτες μας. Καὶ αὐτὸ τὸ «εὐχαριστῶ» θὰ εἶναι θερμὸ καὶ ζωντανό. Ὅχι πέντε τυπικὰ λόγια ψευτοευγένειας, ἀλλὰ πέντε λόγια τῆς καρδιᾶς μας, ζεστὰ καὶ εἰλικρινά.

Ἡ εὐγνωμοσύνη μας θὰ σταματῆσει τὰ δάκρυα τῶν γονεῶν μας. Τὸ «εὐχαριστῶ» μας θὰ χαρίσει τὸ χαμόγελο τῆς ἱκανοποίησης στοὺς μικροὺς δορυφόρους τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς, στὸ θυρωρὸ, τὸν ταχυδρόμο, τὸν ὁδοκαθαριστή, τὸν ὁδηγὸ αὐτοκινήτου, ποὺ μὲ τὴν παρουσία τους ὁμορφαίνουν τὴ ζωὴ μας.

Ἐπίσης ἔχουν ἀνθρωποὶ ποὺ δείχνουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους μὲ ἕνα τρόπο ἐκπληκτικό. Ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχει νὰ παρουσιάσει θαυμάσια δείγματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους. Στὸν Ἐλευθερωτὴ τῶν ψυχῶν τους οἱ πιστοὶ πρόσφεραν τὴν ὑπακοή τους μέχρι θανάτου καὶ ἄλλοι ἔκαμαν τὸ πᾶν γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς εὐεργέτες τους. Πρὸς αὐτὲς τὶς ὑψηλὲς κορυφὲς ἄς κατευθυνόμαστε ὅλοι. Τὴν ἀχαριστία ἄς τὴν πολεμήσουμε. Αὐτὴ τὴν κακία ποὺ εἶναι παιδί τοῦ ἐγωισμοῦ, ἀγκάθι τῆς κοινωνίας, δυναμίτης τῆς συνεργασίας, δολιοφθορέας τῆς κοινωνίας, ἄς τὴν ἀπομακρύνουμε ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱερικῶν καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι. Καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἤμελλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας, κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ 10' 1-10
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Τιμ. δ' 9-15

με μένει. Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ

ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσηλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολλωλός.

ΤΑ ΕΠΑΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

«Καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν».

Τὴ στιγμή πού στεκόταν ὁ Ζακχαῖος ἔμπρὸς στὸν Κύριό μας καὶ ἔκανε τὴν δημόσια ἐξομολόγησή του, ὁμολόγησε καὶ τὴν ἀμαρτία τῆς συκοφαντίας. **«Ἄν τυχὸν ὡς τελώνης, Κύριε, μεταχειρίσθηκα συκοφαντία καὶ ψεύδη καὶ εἰσέπραξα ἀπὸ κάποιον περισσότερο ἀπ' ὅσα ἔπρεπε, τοῦ τὰ ἐπιστρέφω τετραπλάσια»** εἶπε ὁ ἀρχιτελώνης. Στὴν ὁμολογία του αὐτὴ ἔχουμε μίαν αἰτία τοῦ ἐγκλήματός του εἰς βάρος τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι τὸ ἄνομο κέρδος, ἡ αἰσχροκέρδεια, πού λέει ὁ λαός μας. Χωρὶς νὰ γνωρίζει ὁ συνάνθρωπός μας τίποτε, ἔρχεται ὁ συκοφάντης καὶ τὸν καρφώνει μὲ μίαν ψευδῆ ἀναφορά καὶ καταγγελία. Καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πλουτίζει ὁ διαβολεὺς ρουφώντας τὸ αἷμα τοῦ ἀδικουμένου καὶ ἀπροστάτευτου ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐγκλημα μίαν τέτοια πράξη; Ἐγκληματίας δὲν θὰ πρέπει νὰ ὀνομασθεῖ ὁ συκοφάντης; Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτὸς ὁ λόγος πού κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ στήνει τὸν ἴσθμὸ τῆς ἀράχνης, τὴ βδελυρὴ συκοφαντία. Εἶναι καὶ δύο ἄλλες αἰτίες πού λέγονται

ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑ

Ἐφ' ὅσον *«διάβολον τὴν συκοφαντίαν ἐξευρεῖν βέβαιον»*, δὲν εἶναι καθόλου παράδοξον ὁ διαβολεὺς καὶ συκοφάντης ἄνθρωπος, νὰ κινεῖται στὸ ἐγκλημά του ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκηση. Ὁ Σατανᾶς ἐπειδὴ μίσησε τὴν εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὸν παράδεισο, ἐξαπάτησε τοὺς πρωτοπλάστους μὲ τὰ ψευδῆ καὶ συκοφαντικὰ του λόγια. Ἐβλαπτε τὴν ἀνθρωπότητα ὀλόκληρη ἐκείνη τὴν στιγμή, χωρὶς νὰ τὸν ἔχει πειράξει κανεὶς μας ἀπολύτως. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὰ παιδιὰ του, μὲ τοὺς συκοφάντες. Λυπᾶται ὁ συκοφάντης γιατί ὁ συνάνθρωπός του ἔχει τὴν εὐτυχία καὶ τὴν γαλήνη στὸ σπίτι του. Δημιουργεῖται μέσα του ἡ ἀντιπάθεια. Ἄς μὴ τὸν ἔβλαψε ὁ ἄλλος, θέλει νὰ τὸν πληγώσει, νὰ τὸν βλάψῃ, νὰ τὸν δεῖ νὰ κλάψῃ πικρά. Αὐτὴ ἡ ἐνέργεια τέρπει καὶ εὐχαριστεῖ τὴν πωρωμένη καρδιά του. Τί ἀπόλαυση θὰ πεῖτε εἶναι αὐτὴ πού δημιουργεῖ τόση παραχί; Ὁ συκοφάντης βλέπετε ἔφτιαξε τὸν ἑαυτό του ἔτσι, ὥστε ὁ νοῦς του νὰ σκέπτεται ὅλο τὸ κακό, ἡ γλώσσα του νὰ στάζει χολὴ καὶ τὰ πόδια του νὰ τρέχουν γιὰ νὰ χύσουν αἷμα. Ταλαίπωρος καὶ δυστυχὴς ἄνθρωπος! Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ μηχανορραφία γίνεται ὄχι φανερά, ἀλλὰ κρυφὰ καὶ ὑπουλά. Ἐτσι μποροῦμε νὰ προσθέσουμε στὰ κίνητρα τῆς συκοφαντίας καὶ δύο ἄλλα ἀκόμη. Λέγονται:

ΑΝΑΝΔΡΙΑ ΚΑΙ ΔΟΛΙΟΤΗΣ

Χτυπάει στὰ σκοτεινὰ ὁ συκοφάντης. Δὲν ἔχει τὸ θάρρος, τὴν ἀνδρεία, νὰ παλέψῃ στὰ φανερά. Εἶναι ἓνας δειλός, ἓνας ἄνανδρος, χωρὶς καρδιά καὶ δύναμη. Ἐνας ἔνοχος πού δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ κινδυνεύσει σὲ μιὰ μάχη. Ἐνας ψεύτης πού δὲν ἀντέχει νὰ σπκώσει τίς συνέπειες τοῦ κακουργήματός του. Ἐνας πού ἡ κοινωνία τὸν θεωρεῖ καρκίνωμα καὶ μόνον ἡ μακροθυμία τοῦ Κυρίου καὶ τὰ σπλάχνα τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ τὸν ἀνέχονται, μίπως καὶ μετανοήσει κάποτε καὶ ἐξομολογηθεῖ, ὅπως ὁ ἀρχιτελώνης. Ἐτσι ἀρχίζει τὸ ροκάνισμα τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς τιμῆς τοῦ ἄλλου μὲ τὸν ψιθυρο. *«Σφάζει μὲ τὸ γάντι»* ὅπως λέει ὁ λαός μας. Ἀρχίζει ἀπ' ἄλλου τὴ συζήτηση γιὰ νὰ τὴ φέρει ἐκεῖ πού αὐτὸς θέλει. Ἄλλοτε πάλι ἐγκωμιάζει τὸ πρόσωπο πού μισεῖ καὶ μέσα στὰ ἐγκώμια ἀφήνει μίαν μόνον λέξη-νάρκη, πού εἶναι μὲ πανουργία τοποθετημένη, ὥστε νὰ φέρει τὸ ἀποτέλεσμα πού ποθεῖ. Σὰς χαιρετᾷ μὲ ἐγκαρδιότητα καὶ ἐνῶ νομίζετε ὅτι σὰς κτυπᾷ στὴν πλάτη ἀπὸ ἀγάπη, ἐκεῖνος ἐρευνᾷ ποιὸ σημεῖο εἶναι καταλληλότερο γιὰ νὰ σὰς μπῆξει τὸ μαχαίρι. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατί δὲν ἀνέχεται τὸν ἄλλο νὰ εἶναι ἀνώτερός του. Δὲν προσπαθεῖ ὁ συκοφάντης νὰ ἐντείνει τίς δυνάμεις του γιὰ νὰ ὑψωθεῖ κι' αὐτὸς λίγο καὶ νὰ σμικρύνει τὴν ἀπόσταση πού τὸν χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Θέλει νὰ κατεβῶν οἱ ἄλλοι στὸ ἐπίπεδο τὸ δικό του. Ὁ λασπωμένος δὲν φροντίζει νὰ καθαρισεῖ, ἀλλὰ ἀγωνίζεται νὰ ρίξει καὶ στοὺς ἄλλους λάσπες. Ἐτσι ἱκανοποιεῖ τὴν μανία του ἐναντίον τῶν τίμιων ἀνθρώπων.

Ἡ γλώσσα-ὀχιά, ἡ γλώσσα-δολιπτήριο, ἀδελφοί, δηλαδὴ ἡ συκοφαντία, εἶναι κακούργημα ὅπως εἶπαμε. Προσοχὴ λοιπόν. Ἐχθρὸ στόπ! Σήμερα ἐπισημίσαμε μερικὰ αἷτια τοῦ κακοῦ. Ἄς ἐρευνήσουμε τὸν ἑαυτό μας μίπως καμιά τέτοια πικρὴ ρίζα κακίας ὑπάρχει μέσα μας. Ἄς τὴν ξεριζώσουμε. Τὸ κακό πού κάνει ἓνας λόγος μας συκοφαντικὸς δὲν ξέρουμε πόσα κακὰ θὰ φέρει καὶ τί ἔκταση θὰ λάβει. Μιὰ κακὴ πράξη γίνεται καὶ τελειώνει. Τὸ ἀποτέλεσμά της μᾶς εἶναι γνωστό. Μὰ ἡ συκοφαντία περνᾷ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ δυναμώνει σὸν τὴ σπῖθα πού γίνεται φλόγα. Ἀνανδρνεταί, παραπονεῖται καὶ μεγαλοποιεῖται ὁ συκοφαντικὸς λόγος καὶ φέρνει ζημιὰ καὶ πόνο πολὺπλευρο. «Πολυσιχίδες» εἶναι τὸ κακό. *«Νέους καὶ γέροντας, ἀρχοντας καὶ δυνάστας καθεῖλε συκοφαντία»* λέει ὁ Μέγας Βασίλειος. Σὰν τὰ φτερὰ τῆς κότας εἶναι ἡ συκοφαντία, πού ὅταν σκορπιστοῦν δὲν μαζεύονται.

‘Ο καλὸς Σαμαρείτης

‘Οχι μόνο ὁ νομικός, ποὺ πλησίασε τὸν Κύριο μὲ προκατάληψη καὶ ἐπιφυλάξεις, ἀλλὰ ὁ κάθε σκεπτόμενος ἄνθρωπος ἔχει τοὺς προβληματισμούς του. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς μεταφυσικὲς ἀνησυχίες. Ἀκόμα κι ἐκεῖνοι ποὺ παρουσιάζονται, πῶς δὲν ἔχουν, ἔχουν ἴσως τὶς περισσότερες. Τὰ ἐρωτήματα «ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι καὶ ποῦ πηγαίνω», «τί ὑπάρχει μετὰ τὸν θάνατο;» κι ἀκόμη περισσότερο «πῶς κατακτᾶται ἡ ἄλλη ζωή;» εἶναι ἐρωτήματα καὶ προβληματισμοί, τόσο φυσικοί.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἐρώτημα θέτει καὶ ὁ νομικός στὸν Κύριο. **«Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;»** (Λουκ. ι´ 25). Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κατακτήσω τὸν οὐρανό; Πῶς κερδίζεται ἡ αἰώνια ζωή;

‘Ο νομικός θέτοντας τὸ ἐρώτημα ἔκανε ἓνα λάθος, μιὰ μετάθεση ἢ μᾶλλον ἓνα χωρισμό. Χώριζε τὴν αἰώνια ζωὴ ἀπὸ τὴν παρούσα. Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβει, πῶς καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ζωὴ εἶναι ἀδιάσπαστα συνδεδεμένες. Δὲν κερδίζεται ἡ μιὰ χωρὶς τὴν ἄλλη. Ἡ μιὰ εἶναι συνέχεια τῆς ἄλλης καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἐδῶ. Τὴν αἰώνια ζωὴ, δηλαδή, πρέπει νὰ ἀρχίσεις νὰ τὴ ζεῖς ἀπὸ τὴ γῆ αὐτή. Νὰ κάνεις ἀπὸ τώρα τὴ γῆ οὐρανό.

Αὐτὴ τὴν αἰώνια ζωὴ, τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ τὴν ποθεῖς, νὰ φλέγεται ἡ καρδιά σου γι’ αὐτὴν ἀπὸ τώρα. Αὐτὸ ἀκριβῶς, ἡ ἐπιθυμία τῆς ἄλλης ζωῆς, μεταμορφώνει τὴν ἐδῶ ζωὴ. Δὲν μπορείς νὰ ποθεῖς τὴν ἄλλη ζωὴ καὶ νὰ ζεῖς ἐδῶ σὰν νὰ μὴν ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀπάντησιν τοῦ δίνει ὁ Κύριος. Εἶναι σὰν νὰ τοῦ λέει: ‘Εσὺ μιλάς γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ κι ἐγὼ σοῦ μιλάω μόνο γιὰ τὴ ζωὴ. Ἡ ζωὴ εἶναι μία. Εἶναι ἡ ζωὴ, ποὺ μᾶς προσφέρει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγάπη στὸν Θεό. Εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἀγάπης, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ ἐδῶ καὶ συνεχίζεται αἰώνια.

Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη στὸν Θεό, ἡ

γνησιότητα τῆς ἀγάπης στὸν Θεό, ἐλέγχεται μὲ τὴν ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο, στὸν πλησίον. Δὲν ὑπάρχει ἀγάπη στὸν Θεὸ χωρὶς ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο. Ἄν δὲν ἀγαπᾷς τὸν συνάνθρωπό σου ποὺ βλέπεις κι ἀναστρέφεις, πῶς θὰ ἀγαπήσεις τὸν Θεὸ ποὺ δὲν τὸν βλέπεις; Ἡ ἀγάπη στὸν Θεὸ καὶ ἡ ἀγάπη στὸν πλησίον εἶναι ἀδιαίρετες καὶ ἀδιάσπαστες. ‘Οποῖος λέει, πῶς ἀγαπᾷ τὸν Θεὸ καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὸν πλησίον, αὐταπατάται.

Ἀλλὰ ὁ νομικός δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Στὸ ἓνα ἐρώτημα πῆρε ἀπάντησιν. Θέτει ὅμως καὶ δεύτερο. Αὐτὸς ὁ «**πλησίον**», ποὺ πρέπει νὰ ἀγαπήσω, ποιὸς εἶναι; Ἡ περιορισμένη νοοτροπία τῆς ἐποχῆς δὲν διευκόλυνε τὴ θεώρησιν τοῦ πλησίον. Γιὰ τοὺς Ἰουδαίους «**πλησίον**» ἦταν μόνον οἱ Ἰουδαῖοι. Δυσκολεύονταν νὰ συμπεριλάβουν σ’ αὐτὸν τοὺς ἄλλους, τοὺς ξένους, τοὺς ἀλλοεθνεῖς. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀγαπήσης ἓνα ἄγνωστό σου, πολὺ περισσότερο ἓνα ἀντίπαλο καὶ ἐχθρό σου;

‘Ο Κύριος τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν τοῦ ἀπαντᾷ ἀμέσως. Τοῦ διηγεῖται τὴν παραβολὴ τοῦ εὐσπλαχνικοῦ Σαμαρείτη. Τοῦ παρουσιάζει τέσσερα πρόσωπα, ἢ μᾶλλον τέσσερις κατηγορίες ἀνθρώπων, ποὺ διαδραματίζουν ἡ καθεμιὰ ἓνα κεντρικὸ ρόλο: Οἱ ληστές, ὁ ἱερεὺς, ὁ Λευῖτης καὶ ὁ Σαμαρείτης. Οἱ πρῶτοι ἐγκληματοῦν, οἱ δυὸ ἄλλοι ἀδιαφοροῦν καὶ ὁ τέταρτος εὐσπλαχνίζεται. Οἱ πρῶτοι ἐκπροσωποῦν τὴν

ὠμὴ βία, τὴν ἀπανθρωπιά, ποὺ δημιουργεῖ πληγές, ποὺ ἐγκληματεῖ, γιὰ νὰ ἐκμεταλλευτεῖ. Οἱ ἄλλοι ἐκπροσωποῦν τὴν ἀδιαφορία. ‘Οχι λιγότερο ἔνοχοι ἀπὸ τοὺς πρῶτους. Γιατί, ἂν οἱ πρῶτοι προκαλοῦν πληγές, οἱ δεύτεροι, ἐνῶ μποροῦν, ἀδιαφοροῦν καὶ δὲν τὶς ἐπουλώνουν. Ἀκριβῶς γιὰ τὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ μὴ κάνεις τὸ κακό. Ἄν μπορεῖς νὰ κάνεις τὸ καλὸ καὶ δὲν τὸ κάνεις, εἶσαι ἔνοχος. Ἀμαρτάνεις. Οἱ πρῶτοι τὸν τραυμάτισαν. Οἱ δεύτεροι, μὲ τὴν ἀδιαφορία τους, τὸν ἄφησαν νὰ σβῆσει μόνος, ἀβοήθητος στὴν ἐρημιά. Καὶ ὁ Σαμαρείτης, ναί, ὁ Σαμαρείτης ὁ «αἰρετικός», ὁ περιφρονημένος, ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ἔδειξε τὴν ἀληθινή, τὴν ὀλοκληρωμένη ἀγάπη, ὅχι σ’ ἓνα φίλο, ἀλλὰ σ’ ἓνα «ἐχθρό» του.

Ἐδῶ ἀντιστρέφονται οἱ ρόλοι. ‘Ο νομικός ἀπὸ ἐρωτῶν γίνεται τώρα ἐρωτώμενος. Αὐτὸς ἔθεσε τὸ ἐρώτημα καὶ τώρα καλεῖται νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἴδιος στὸ ἐρώτημά του. **«Ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου;»** ρώτησε. Καὶ ὁ Κύριος τοῦ γυρίζει τὴν ἐρώτησιν: **«Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ἀπὸ τὸν ἱερέα, τὸν Λευῖτην, τὸν Σαμαρείτην, ὑπῆρξε ὁ πλησίον;»** Τώρα πῶς δὲν χρειάζεται νὰ μελετήσῃ τὸν νόμο. Τώρα ἔχει μπροστά του ζωντανὸ τὸ παράδειγμα τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης. Δὲν ἔχει ἀπλῶς μιὰ διδασκαλία. ἔχει ἓνα ζωντανὸ πρότυπο. ἔχει τὸν καλὸ Σαμαρείτην μπροστά του.

ZOH Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν. Ἄργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.
Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωσις: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλεται μὲ ἐπιταγὴν ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Ο ΔΕΡΚΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (1750 - 1821)

1

«Τὸ ἐνεργότατον μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα ἔλαβεν ἡ Ἐκκλησία... διὰ τῶν μεγαλοπρεπεστάτων θυσιῶν τῶν λειτουργῶν αὐτῆς εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος».

(Π. Καρολίδης)

Α΄ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΤΡΕΓΜΟΙ

Ἀνάμεσα στὰ εὐγενῆ θύματα, ποὺ προσέφεραν τὴ ζωὴ τους στὸ βωμὸ τῆς Πατρίδος τὸ Εἰκοσιένα, ξεχωριστὴ θέση κατέχει καὶ ὁ Μητροπολίτης Δέρκων Γρηγόριος. Ἡ πολὺπλευρῆ δράση του καὶ ἡ ἀτρόμητη στάση του μπρὸς στὸ θάνατο, τὸν κατέταξαν μέσα στὴ χορεία τῶν Ἐθνομαρτύρων.

Ὁ Γρηγόριος γεννήθηκε τὸ 1750 στὸ ὄρεινὸ χωριὸ Ζουμπάτα, ποὺ εἶναι σκαρφαλωμένο στὶς νότιες πλευρὲς τοῦ Παναχαϊκοῦ. Ὁ πατέρας του λεγόταν Κανέλλος, ἡ μητέρα του Μαλάμω καὶ ὁ μόνος του ἀδελφὸς Μπίτρος. Οἱ κάτοικοι τῆς Ζουμπάτας ἦσαν ὅλοι σχεδὸν τσοπάνοι, ποὺ εἶχαν τὰ χειμαδιὰ τους στὴ Δύμη, (Κάτω Ἀχαῖα) τὰ Ζουμπατέικα καλύβια ἢ «γρέκια», ὅπως τὰ ἔλεγαν τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη.

Ἀνάμεσα, λοιπόν, στοὺς ἀπλοϊκοὺς ἐκεῖνους Ἕλληνες πέρασε τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του καὶ ὁ Γρηγόριος. Μὲ τὴ γκλίτσα στὸ χέρι καὶ τὸ ταγάρι κρεμασμένο στὸν ὦμο ξεκινούσε πρωί-πρωί, σκοτάδι ἀκόμα, γιὰ τὰ βοσκοτόπια. Ἐκεῖ πέρναγε ὅλη τὴ μέρα, τρώγοντας ψωμὶ μ' ἐλιὲς ἢ μὲ λίγο τυρὶ, ποὺ φύλαγε στὸ ταγάρι του. Τὶς ἄλλες ὥρες του, ἐνῶ τὰ πρόβατα ἔβοσκαν, τὸ μικρὸ τσοπανόπουλο, ἀκουμπισμένο στὸν κορμὸ κάποιου γέρικου δένδρου ἔπαιζε μὲ τὴ φλογέρα του γλυκοὺς ἤχους δημοτικῶν τραγουδιῶν. Κι ὅταν κανένα πρόβατο μάκρανε πολὺ, ὁ Γρηγόρης μὲ λίγους σάλτους τ'ᾔφθανε καὶ τὸ γύριζε πίσω στὸ κοπάδι. Ἔτσι κυλούσαν οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια χωρὶς ἴσως νὰ ὀνειρευτεῖ ποτὲ ὅτι μιὰ μέρα θὰ ἦταν προορισμένος ἀπὸ τὴ θεῖα Πρόνοια νὰ γίνεῖ καὶ ἕνας καλὸς τσοπάνος «λογικῶν προβάτων», ποὺ μὲ ἀπαράμιλλη τόλμη θὰ ἐκπλήρωνε τὸ θεσπέσιο λόγο τοῦ Θεανθρώπου: **«ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν ὑπὲρ τῶν προβάτων».**

Ὅταν ὅμως τὰ πρῶτα ἀμέριμνα χρόνια πέρασαν, ὁ κύρ-Κανέλλος ἄρχισε νὰ σκέπτεται γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Γρηγόρη.

-Κρίμα εἶναι ἕνα τέτοιο παιδί, ἔξυπνο καὶ ἱκανό, νὰ ταφεῖ ἐδῶ πάνω, στὰ ἔρημα αὐτὰ μέρη, τοῦ ἔλεγαν πολλοί.

-Ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάμω; τοὺς ἀπαντοῦσε. Ἐδῶ πάνω οὔτε δάσκαλος ὑπάρχει, οὔτε σχολεῖο...

Γρήγορα ὅμως ὁ κύρ-Κανέλλος βρῆκε μιὰ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημά του. Ὡ, νά, ἡ λύση, σκέφθηκε καὶ ὁ νοῦς του φτερούγισε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πνευματικὰ

κέντρα τῆς Τουρκοκρατίας, σ' ἕνα Μοναστήρι. Στὸν Ἅγιο Θανάση τοῦ Φίλια, θὰ στεῖλω τὸ Γρηγόρη, ἀποφάσισε. Ἐκεῖ τὸ παιδί θὰ μορφωθεῖ καὶ θὰ πάρει καλὴ ἀνατροφή.

Ἔτσι κι ἔκανε ὁ κύρ-Κανέλλος. Ἐνα πρωὶ πηγαίνει μαζὶ μὲ τὸ γιό του στὸ Μοναστήρι, ποὺ ἦταν κοντὰ στὰ Καλάβρυτα. Ἐκεῖ παραδίδει τὸ Γρηγόρη στὴν φροντίδα καὶ στὴν ἀγάπη τῶν καλῶν ἐκείνων μοναχῶν. Σὲ λίγο γυρίζει πίσω στὴ Ζουμπάτα ἥσυχος.

Στὸ σχολεῖο τοῦ Μοναστηριοῦ τὸ μικρὸ παιδί μαθαίνει τὰ πρῶτα γράμματα. Ἐκεῖ ὁ καλόγερος μὲ τὴν κάτασπρη γενειάδα τοῦ μαθαίνει τὸ ἀλφαβητάρι καὶ τὸν βάζει νὰ διαβάσει ἀπὸ τὸ Ὀκτωήχι καὶ τὸ Ψαλτήρι, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ μιλάει γιὰ τὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα τοῦ Γένους... Ποιὸς δὲν τὸ ξέρει; Τὰ Μοναστήρια ἦσαν τότε τὰ «πανεθνικὰ κέντρα» καὶ τὸ «κρυφὸ σχολεῖο» τους ἡ ἄγκυρα τοῦ γένους.

*«Κι ἀπ' τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ψηλά,
κι' ἀπ' τῶν προγόνων τ' ἄφθαστα βιβλία,
ποὺ δείχνουν τὰ πανάρχαια μεγαλεῖα,
ἕνας ψαλμὸς ἀκούγεται βαθὺς
σὲ μελωδίε ἐνὸς κόσμου ἄλλου
κι' ἀνατριχιάζει ἀκούοντας καθεὶς
προφητικὰ τὰ λόγια τοῦ δασκάλου,
μὲ μιὰ φωνὴ βαριά:*

*«Μὴ σκιάζεσθε στὰ σκότη. Ἡ λευτεριά,
σὰν τῆς αὐγῆς τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι,
τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρει».*

Πόσα χρόνια ἔμεινε στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ὁ Γρηγόρης; Κανεὶς δὲν ξέρει. Ἄλλ' ἂν δὲν ξέρουμε πόσο καιρὸ ἔμεινε στὰ φιλόξενα κελλιά του, πάντως ξέρουμε πὼς σ' ὅλη του τὴ ζωὴ τὸν συντρόφευσε ἡ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ φιλόξενο αὐτὸ κέντρο. Καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του τὴν ἔδειξε εἴτε ὑποστηρίζοντας τὴ Μονὴ στοὺς δύσκολους ἐκείνους καιροὺς εἴτε κάνοντας ἔργα στὸ Μοναστήρι.

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἦταν τὸ πρῶτο του σχολεῖο, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ μόνο. Πολλοὶ λένε ὅτι πέρασε ἀρκετὸ καιρὸ καὶ στὸ περίφημο μοναστήρι τῶν Ταξιαρχῶν. Στηρίζουν τὴ γνώμη αὐτὴ πάνω σὲ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Γρηγορίου, ποὺ ἔστειλε τὸ 1798 στὸ Μοναστήρι καὶ στὴν ὁποία μιλάει μὲ πολλὴ οἰκειότητα στοὺς προεστῶτες. Ἄλλ' οὔτε οἱ Ταξιαρχεὶ φαίνεται ὅτι ἱκανοποίησαν τὸν πόθο τοῦ Γρηγορίου γιὰ ἀνώτερες σπουδές. Νὰ γιατί ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸν βρίσκουμε νὰ κάθεται στὰ θρανία τῆς Μεγάλης Πατριαρχικῆς Σχολῆς τοῦ Γένους, στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ μὲ μόχθους καὶ στερήσεις σπουδάζει τὸ φτωχὸ παιδί.

(Συνεχίζεται)

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Ο ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΣ παρουσιάζεται σήμερα με την πιο άποκρουστική και διάστροφη μορφή. «*Οὐκ οὕτως ἀμαρτία κακόν, ὡς ἡ μετὰ τὴν ἀμαρτίαν ἀναισχυντία*», ἔγραφε ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «*Ἡ πὸ μεγάλη ἀμαρτία τοῦ καιροῦ μας εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὴν αἴσθησιν τῆς ἀμαρτίας*». Αὐτὸ πὰ δὲν εἶναι φαινόμενο ἀνησυχητικό. Εἶναι κατάντημα ἀποκρουστικό. Ἐδῶ, δυστυχῶς, θέλουν νὰ μᾶς ὀδηγήσουν μερικοί. Ὡσὰν νὰ λύσαμε ὅλα τὰ προβλήματα τῆς χώρας: Οἱ συνταξιούχοι τῆς πείνας, ἡ καλπάζουσα ἀνεργία, τὰ κοινωνικὰ δράματα, ἡ ἀπόγνωση γιὰ τὸ αὐριο... Ἄλλο τίποτα δὲν εἶχαν νὰ σκεφτοῦν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνία τους ὅτι πρέπει νὰ παντρεύονται οἱ ὁμοφυλόφιλοι! Καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ μᾶς ποῦν καθυστερημένους, ρασιιστὲς καὶ ὅτι ἡ Ἑλλάδα ζεῖ σὲ ἐποχὲς ἱεράς Ἐξέτασης, ὅπου τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα εἶναι ἀνύπαρκτα! Ἐπιτέλους, ἂν μὴ τι ἄλλο, αὐτὸς ὁ τόπος καμάρωνε γιὰ τὴ λεβεντιά του. Ὑπῆρχε φιλότιμο. Εἶχε σωστοὺς ἀνθρώπους ποὺ τιμοῦσαν τὴν Πατρίδα μας μετὸν ἥρωισμό τους, τὴν ἀξιοπρέπειά τους. Καὶ τώρα ὁμαδικὴ παράκρουση ἔπεσε; Δὲν βρίσκονται μέσα στὸ Κοινοβούλιο οἱ γενναῖοι νὰ φωνάξουν: Ποῦ πᾶμε; Ντροπή, κύριοι. Ὁ κιναιδισμὸς δὲν εἶναι «σεξουαλικὸς προσανατολισμὸς» καὶ «ταυτότητα φύλου». Εἶναι διασυρμὸς, κοινωνικὴ ἀνατροπή, ὑπονόμευση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας. Τινάζει στὸν ἀέρα κάθε πολιτιστικὴ ἀξία. Θὰ καταστήσουμε Σόδομα καὶ Γόμορρα;

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΥΠΟ ΑΠΕΙΛΗ

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ, νομικοὶ καὶ ἄλλοι εἰδικοί ἐπιστήμονες κάνουν λόγο γιὰ τὴν βαθιὰ κρίση ποὺ ἀπειλεῖ τὴ σύγχρονη οἰκογένεια. Νέες μορφὲς οἰκογένειας ἐμφανίζονται καθημερινὰ καὶ ζητοῦν τὴν κοινωνικὴ ἀναγνώριση. Ὁ σύζυγος τώρα ἔγινε «σύντροφος». Τὸ ἴδιο καὶ οἱ λεγόμενες ἐλεύθερες συμβιώσεις. Οἱ γάμοι μειώνονται. Τὰ διαζύγια αὐξάνονται ἀνησυχητικὰ δυστυχῶς καὶ στὴ χώρα μας. Τὸ ποσοστὸ τῶν ἐκτὸς γάμου παιδιῶν παρουσιάζει ἀνοδικὴ πορεία σὲ ἀντίθεση μετὸν γενικὸ δείκτη γεννητικότητας ποὺ βρίσκεται σὲ πώση στὶς περισσότερες χώρες. Στὴ Γαλλία ἕνας στοὺς τρεῖς γάμους διαλύεται. Στὶς σκανδιναβικὲς χώρες, στὴ Βρετανία καὶ στὴν Ἑσθονία τὸ 40% τῶν γάμων τὶς τελευταῖες δεκαετίες κατέληξαν σὲ διαζύγιο. Ποῦ βαδίζουμε; Ὁ δεσμὸς ποὺ συγκρατεῖ τὴν κοινωνία εἶναι ἡ ἐνωμένη οἰκογένεια. Ἐὰν ἡ οἰκογένεια διασπαστεῖ καὶ διαλυθεῖ, συγχρόνως διασπᾶται καὶ καταρρέει ἡ κοινωνία. Αὐτονόητες ἀλήθειες ποὺ μερικοὶ δὲν θέλουν νὰ τὶς ἀντιληφθοῦν.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΜΑΣ

Ἡ ΦΤΩΧΕΙΑ καλπάζει. Ὁ Ο.Η.Ε. θέτει τὴ διεθνῆ κοινότητα ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν της. «Ἐνα παιδί πεθαίνει κάθε τρία δευτερόλεπτα ἀπὸ τὴ φτώχεια, ἐνῶ 1,2 δισεκατομμύρια ἄνθρωποι ζοῦν μετὸ λιγότερο ἀπὸ ἕνα δολάριο τὴν ἡμέρα. Ἄν δὲν δοθεῖ βοήθεια, 41 ἑκατομμύρια παιδιά θὰ πεθάνουν μέσα στὴν ἐπόμενη δεκαετία...» Αὐτὰ τονίζονται σὲ Ἐκθέσεις τοῦ Ο.Η.Ε. γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀνάπτυξη καὶ ἀποδεικνύουν τὴν ἀδυναμία τῆς διεθνούς κοινότητας νὰ ἐκπληρώσει τὶς δεσμεύσεις ποὺ ἀνέλαβε γιὰ μείωση τῆς φτώχειας καὶ βελτίωση τῆς υγείας ἕως τὸ 2015. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ο.Η.Ε., ἔχει ὑπολογισθεῖ ὅτι κοστίζει τὸ ἴδιο: Ὁ ἐξοπλισμὸς καὶ ἡ ἐκπαίδευση ἐνὸς στρατιώτη μετὸν ἐκπαίδευση ὀγδόντα παιδιῶν. Ἡ κατασκευὴ ἐνὸς βομβαρδιστικοῦ ἀεροπλάνου μετὸν ἐξάλειψη τῆς εὐλογίας γιὰ μιὰ περίοδο μεγαλύτερη τῶν δέκα ἐτῶν. Ἡ καθέλκυση ἐνὸς πυρηνικοῦ ὑποβρυχίου μετὸν κατασκευὴ 450.000 κοινῶν κατοικιῶν. Ἡ ἐκτόξευση ἐνὸς πυραύλου μετὸν πέντε νοσοκομεῖα. Συγκλονιστικοὶ ἀριθμοὶ ποὺ ὑπογραμμίζουν τὴν βαθιὰ κρίση τῆς ἐποχῆς μας. Νὰ ὑπάρχουν τόσες ἀνοιχτὲς πληγὲς φτώχειας, πείνας, ἀσθενειῶν καὶ νὰ κατασπαταλῶνται ἀστρονομικὰ ποσά, γιὰ νὰ ἀνοιχθοῦν καὶ ἄλλες πληγὲς στὸ πολὺπαθο σῶμα τῆς ἀνθρωπότητας;

ΨΥΧΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ

ΣΕ ΕΚΘΕΣΗ τῆς Παγκόσμιας Ὁργάνωσης Ὑγείας γίνεται ἀναφορὰ στὸ φλέγον πρόβλημα τῆς ψυχικῆς υγείας. Τὰ στοιχεῖα εἶναι ἐν πολλοῖς ἀναμενόμενα, καθὼς ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ ὑποφέρει ἀπὸ ψυχικὲς διαταραχὲς. Σήμερα περισσότεροι ἀπὸ 500.000 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στὸν κόσμον ὑποφέρουν ἀπὸ διαταραχὲς ψυχικὲς, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ἄγχος καὶ ἡ κατάθλιψη. Δυστυχῶς οἱ πολλοὶ μένουν στὶς διαπιστώσεις καὶ δὲν προχωροῦν στὴν ἀναζήτηση τῆς γενεσιουργοῦ αἰτίας. Γι' αὐτὸ καὶ προτείνουν «*νὰ δοθεῖ ἔμφαση στὴ διάθεση ψυχοτρόπων φαρμάκων*». Μήπως ὅμως θὰ ἦταν χρήσιμη καὶ μιὰ ἄλλη προσέγγιση τοῦ προβλήματος; Νὰ σκεφθοῦμε γιὰτί ὑποφέρει τόσο πολὺ ψυχικὰ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος; Γιατί χαρακτηρίζεται τραγικός; Γιατί νιώθει τὴν ὑπαρξὴ του νὰ σαλεύει σ' ἕνα πνιγρὸ κλίμα, ὅπου ἀναπνέει φόβο καὶ ἐκπνέει ἀγωνία; Γιατί νιώθει καθημερινὰ καὶ πιεστικὰ τὸ σφιχταγκάλισμα τῆς ἀπελπισίας; Μήπως γιὰτί αἰσθάνεται μεταφυσικῶς ἄστεγος καὶ κοσμοθεωριακῶς ἔρημος; Μήπως γιὰτί ἡ ὕλιστικὴ λαίλαπα ζήτησε ἀπὸ τὴν ψυχὴ του νὰ ἀρνηθεῖ τὰ ἠθικὰ στηρίγματα, τοὺς ἱεροὺς πόθους της, τὴν ἐμπιστοσύνη της στὸν οὐράνιο Πατέρα της;



ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰετροκοσμοῦ 189
114 72 ΑΘΗΝΑ